

หนึ่ง

เด็กน้อยในชนบท

ข้าลืมนาทีที่ได้ผ้าห่มเนื้อหยาบ กลิ่นอับชื้นที่เกิดจากการใช้สอยมา อย่างเนิ่นนานลอยเข้าจมูก แต่ตอนนี้ข้าชินเสียแล้ว ตัวข้าซึ่งบัดนี้อยู่ในร่าง กลมป้อมของเด็กน้อยวัยเจ็ดขวบค่อยๆ ยันตัวลุกขึ้นนั่ง ข้าที่ใครๆ ต่างก็พากันเรียกว่าอาหลันหยิบเสื้อตัวนอกมาสวมก่อนก้าวเข้าไปในห้องครัว ผู้หญิงที่เป็นแม่ของร่างนี้กำลังนั่งคุดคุ้อยู่หน้าเตาถ่าน พยายามจะเร่งไฟที่ทำทว่าจะมอดดับ ลมหนาวพัดแรง ห้องครัวสับสนปะรังเค้นดูเหมือนแทบจะไม่สามารถกันลมหนาวได้เลย เมื่อแม่ลุกขึ้นมา หัวเข่าก็เปื้อนรอยดินเพราะพื้นบ้านเป็นเพียงดินทาบแน่น ข้าเดินเข้าไปใกล้กลางร้องเรียก

“ท่านแม่”

นางหันกลับมา โบกหน้าดูเศร้าสลด “อาหลัน รีบลุกทำไม พ้ายังไม่สว่างเลย”

ข้าไม่ตอบ เพียงเดินเข้าไปกอดขานางไว้แล้วซุกหน้าคอดเคลียเพื่อหาไออุ่น อาหลันตัวจริงตายไปแล้วตั้งแต่ตอนห้าขวบ หากไม่ใช่ผู้หญิงคนนี้ไปคุกเขาให้แม่ใหญ่ ข้าที่ตอนนั้นเพิ่งมาเข้าร่างนี้ก็คงตายไปด้วยเหมือนกัน บุญคุณนี้ข้าจะลืมิได้อย่างไรในเมื่อยุคสมัยนี้ลูกสาวยังไม่มีค่าเท่ากับข้าวสาร

ลึกถึง

“มีอะไรให้อาหลันช่วยหรือไม่” ข้าทามพลางจ้องหน้าแม่ แต่แม่ส่ายหน้า ปฏิเสธ สีหน้าเหมือนจะร้องไห้

“ท่านแม่เป็นอะไรไป ท่านร้องไห้ทำไม”

แม่ของข้านั่งคุกเข่าลงกับพื้น ประคองร่างของข้าไว้ในอ้อมแขน “อาหลัน แม่รักเจ้ามากนัก รู้แบบนี้...รู้แบบนี้ แม่ น่าจะปล่อยให้เจ้าจากไปเสียดีกว่า” น้ำตาไหลลงจากดวงตากลมโต ตอนแม่ยังสาว ๆ คงจะสวยงามดู...ข้าคิด ทว่า คำพูดแปลกๆ ของแม่ทำให้ข้าต้องขบคิดอีกครั้ง

“ท่านแม่อยากให้ข้าตายหรือ” ข้าถามด้วยคำถามพาชื่อเหมือนเด็ก แต่ ดูเหมือนคำถามของข้ายิ่งทำให้แม่ร้องไห้หนักเข้าไปอีก พอเริ่มจะสงบใจได้ แม่ของข้าก็ลูบหัวลูบไหล่แล้วมองข้าด้วยสีหน้าจริงจัง

“อาหลัน วันนี้จะมีคนพาเจ้าไปอยู่บ้านใหม่ เจ้าจะต้องทำตัวดีๆ นะ” ครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งแม่ก็เปลี่ยนถ้อยคำใหม่ “เจ้าจะต้องเข้มแข็งนะ อย่าได้ ยอมแพ้ต่ออุปสรรค มีอะไรก็ต้องฟันฝ่าไปให้ได้”

ข้าพยักหน้ารับ ในใจคิดว่าจะต้องมีเรื่องอะไรไม่ดีขึ้นๆ ข้ารู้สึกหวาดกลัว หรือว่าคนในบ้านนี้ตัดสินใจจะขายข้า แม้จะพยายามเก็บอาการแล้วแต่ แม่ก็คงสังเกตเห็นประกายหวาดกลัวในแววตาข้า แม่จึงกอดข้าไว้แน่น น้ำเสียง ที่เอ่ยก็เบี่ยงไปด้วยความเคียดแค้น

“หากข้ารู้ว่านางช่วยให้อาหลันรอดชีวิตในตอนนั้นเพียงเพื่อจะบดขยี้เราสอง แม่ลูกในวันนี้ ข้ายอมปล่อยให้เจ้าตายไปเสียตั้งแต่ตอนนั้นจะดีกว่า”

ข้ากอดแม่ไว้แน่น เข้าใจสิ่งที่แม่กำลังสื่อในทันที ตัวของข้าสั่นเทา แม้จะรู้ว่าแม่รักข้าเพียงใด แต่ดูท่าว่าคราวนี้แม่จะช่วยข้าไว้ไม่ได้เสียแล้ว

ถึงข้าในร่างนี้จะเพิ่งอายุเจ็ดขวบ แต่แม่ก็เล่าอะไรให้ข้าฟังไม่น้อย แม่ บอกว่าตอนแต่งงานกับพ่อใหม่ ๆ มีความสุขมาก พ่อทำไร่ทำนา ส่วนแม่ทอผ้า พอ มีข้าวอยู่ๆ พ่อก็ล้มป่วยลงโดยไม่ทราบสาเหตุ เพียงไม่นานก็จากไปเสียแล้ว ตอนนั้นแม่ไม่รู้จะหันหน้าไปพึ่งใคร หากเป็นแม่ฝ่ายตัวคนเดียวก็พอว่า แต่

แม่มีลูกติด ตอนแม่ตัดสินใจจะกลับไปบ้านเดิม หลิวเหลยซึ่งมีบุตรภรรยา อยู่แล้วก็รับแม่เป็นอนุ

พูดถึงตรงนี้สีหน้าของแม่ดูเคียดแค้นยิ่งกว่าเดิม ข้าเดาได้ในทันทีว่า แม่ไม่ได้เต็มใจ หลิวเหลยถึงแม่ฐานะไม่ได้ยากจนแต่นี้ลี่ยหายาบกระด้าง คน เฉลียวฉลาดอย่างแม่ไม่มีทางตัดสินใจเป็นอนุของคนประเภทนี้อย่างเด็ดขาด เรื่องราวจากนั้นแม่ไม่ได้เล่าให้ฟัง แต่จากพฤติกรรมของคนในบ้านที่ข้าเห็น ก็รู้ว่าแม่ถูกข่มเหงรังแกมากแค่ไหน แม่ใหญ่ซึ่งเป็นภรรยาหลงชิงชิงรังเกียจ พวกเราเสียยิ่งกว่าอะไร หากทางกลั่นแกล้งข้ากับแม่เป็นประจำ แต่ก็พอเข้าใจ ได้ ไม่ว่าใครก็คงทนเห็นสามีพาผู้หญิงอื่นมาอยู่ร่วมบ้านไม่ได้หรอก ยิ่งแม่ของ ข้าหน้าตาสะสวย แม่ใหญ่ก็ยิ่งเกลียดชัง

ทว่าถึงกับบีบให้แม่ไปคุกเข่าเพื่อให้ตามหมอมารักษาข้า พอหายป่วย แล้วก็ขายทิ้งนะหรือ จิตใจจะโหดเหี้ยมเกินไปแล้ว ใจของข้าสุมไปด้วยความ เกลียดชัง ในโลกใบนี้มีแม่เพียงคนเดียวที่รักข้า แม่ใหญ่ยังจะพรากสิ่งมีค่า สิ่งสุดท้ายของข้าไปอีกหรือ

“ท่านแม่ ข้าไม่อยากไป ท่านพาข้าหนีไปเถิดนะ ข้าอยากจะอยู่กับท่าน ไม่ว่าลำบากอย่างไรข้าก็จะอดทน” ข้ากอดแม่แล้วซุกไปซอกอุ่น น้ำตาไหลพราก แม่นิ่งซึ้งมองข้าร้องไห้ น้ำตาของแม่ก็กำลังไหลอยู่เหมือนกัน อยู่ๆ แม่ก็ ลูกพรอด ก้าวเข้าไปในห้อง รวบของใส่ห่อผ้า จูงข้าออกมาที่ลานหน้าบ้าน ใจของข้าเต้นระทึก รู้สึกดีใจที่แม่จะพาข้าหนีไป แต่ก็หวาดกลัวว่าจะสำเร็จ หรือไม่ ขณะที่กำลังจะก้าวออกจากรั้วบ้าน ก็ได้ยินเสียงตะโกนดังขึ้น

“ท่านแม่ๆ แม่ร้องจะพาอาหลันหนีไปแล้ว” หลิวซึ่งลูกชายคนโตของ ภรรยาหลงอายุสิบห้าตบไม้ตบมือเรียกคนในบ้าน “ดินะที่ท่านแม่บอกให้ข้า คอยเฝ้าไว้ ไม่อย่างนั้นพวกเราคงโดนนายหน้าทุบตีเป็นแน่”

หลิวเหลยกับแม่ใหญ่วิ่งออกมา สีหน้าเกรี้ยวกราด หลิวเหลยคิดว่าตัว แม่ข้าไว้แล้วตบตีไม่หยุดมือ แม่ไม่ร้องสักแอะ ข้าถลาเข้าไปกอดขาชายใจชั่ว หัวใจจะให้เขาหยุดทำร้ายแม่ แต่กลับถูกสะบัดออกมา

“ท่านพ่อ อย่าตีท่านแม่เลย” ข้าขอร้อง แต่ว่าเขาเตะข้าออกมาอีก

“ใครเป็นพ่อของเจ้ากัน นิ่งตัวกาฝาก!” เขาตะคอกใส่ข้า

“ท่านพี่ ระวังอย่าทำให้อาหล่นบาดเจ็บ ประเดี๋ยวจะเสียราคา” เสียงแม่ใหญ่เอ่ยเตือน

ข้ากัดฟันในปากจนแทบจะแหลก หลิวเหลยตบตีแม่เพื่อระบายโทสะจนสาแก่ใจแล้วก็ปล่อยให้แม่ล้มฟุบลงอยู่ตรงลานบ้านนั้น ข้าคลานเข้าไปหาแม่ ร้องไห้ไม่หยุด

“ท่านแม่ ข้าขอโทษ ข้าไม่น่าขอให้ท่านพาข้าหลบหนีเลย” ข้าพยายามซุกร่างเล็กๆ เข้าไปในอกแม่ซึ่งล้มนอนอยู่

แม่เอื้อมมือมากอดข้า “ไม่เป็นไร แม่ผิดเองที่ไม่ตัดสินใจให้เร็วกว่านี้ แม่เพิ่งรู้เมื่อคืนนี้เองว่าเดรัจฉานพวกนั้นจะขายเจ้า อาหล่นอย่าโกรธแม่เลยนะที่ปกป้องเจ้าไม่ได้”

ข้าส่ายหน้า “ไม่โกรธ ไม่โกรธ ข้ารักท่านแม่ที่สุด” ข้ากอดแม่แน่น เวลาผ่านไปเท่าไรไม่รู้ บนลานบ้านนั้นตกอยู่ในความเงียบ มีเพียงหลิวซึ่งจับดาดูเราสองแม่ลูก เขาหนึ่งกระดิกเท้าไม่ได้สนใจพวกเราเท่าไร ข้าประคองแม่ขึ้นมา

“ท่านแม่กลับไปในห้องพวกเราเถอะ”

แม่พรวดกายอันบอบช้ำกลับเข้าไปในห้อง ข้ากับแม่นั่งกอดกันบนเตียง ความอบอุ่นจากอกของแม่ทำให้น้ำตาข้ารินขึ้นขึ้นมาอีก มือไม้หยาบกร้านของแม่ลูบเส้นผมข้าอย่างรักใคร่

“อาหล่น เจ้าจะต้องเข้มแข็ง ไม่ว่าแม่จะอยู่กับเจ้าหรือไม่ก็ตาม” แม่เอ่ยเสียงเบา

“ท่านแม่ ได้โปรดรอข้า” ข้าตัดสินใจในทันที กลัวว่าเมื่อไม่มีข้าแล้ว แม่จะไร้พลังใจที่จะมีชีวิตอยู่ต่อ “ข้าจะเข้มแข็งดังท่านแม่ว่า หากไม่ตายไปเสียก่อนข้าจะกลับมาหาท่าน ข้าจะพาท่านไปจากที่นี่ ท่านแม่ได้โปรดรอข้า” ข้าบอกกับแม่ด้วยน้ำเสียงจริงจังผิวดิวิสัยเด็กเจ็ดขวบ

แม่หลุบตาลงมาสบตากับข้า ริมฝีปากเม้มแน่นก่อนจะเอ่ยตอบ

“ตกลง แม่จะรอ แม่จะรอวันที่เจ้าเติบโตใหญ่กลับมา”

นี่ก็ผ่านไปแล้วมันเป็นเพียงความหวังลมๆ แล้งๆ ของเด็กหญิงคนหนึ่ง
อาจจะด้วยความไร้เดียงสาทำให้ช้าเอื่อยปากกับแม่ไปเช่นนั้น แต่ในเมื่อแม่
รับปากช้า ช้าก็ยึดมั่นกับคำสัญญานี้มาตลอดหลายปี

สอง

บุตรีบุญธรรมตระกูลลาว

ตอนเช้าออกจากบ้าน แม่ไม่ได้มาส่ง เราแค่กอดกันแน่นๆ เป็นครั้งสุดท้ายภายในห้องนอนแคบๆ ของแม่ ข้าไม่อยากให้เราสองแม่ลูกต้องเสียน้ำตาให้คนชั่วเหล่านั้นดูด้วยสีหน้าเยาะเย้ย ข้าคว้าห่อผ้าที่แม่ห่อให้แล้วเดินเตาะเตาะจากไป นายหน้าที่มาเป็นผู้หญิงร่างท้วมหน้าตาผิวพรรณดีแต่ท่าทางจัดจ้าน พอเห็นข้าก็ตาเป็นประกายแล้วตรงเข้ามาหยิกแก้ม

“หน้าตาผิวพรรณดีจริงๆ” นางหันไปเอ่ยกับหลิวหลุยที่ยืนดูไม่ถুমมืออยู่ข้างๆ

“แหะๆ ข้าก็บอกแล้ว กับสูหยินข้าจะกล้าโกหกได้อย่างไร”

สูหยินผู้ขึ้นจับมือของข้าขึ้นมาดู บอกให้ข้าถอดรองเท้า จากนั้นก็พยักพืดกับคนที่มาด้วยกันด้วยสีหน้าพอใจให้พาข้าไปขึ้นรถม้า

ข้าหันกลับมามองบ้านเป็นครั้งสุดท้าย สถานที่แห่งนี้เต็มไปด้วยความทรงจำอันเลวร้าย แต่มีคนที่ข้าห่วงใยอยู่คนหนึ่ง ลักวันหนึ่งข้าจะต้องกลับมาท่ามกลางม่านน้ำตาที่พร่าเลือน ข้าปรารถนาเหลือเกินที่จะได้เห็นร่างคุ่นตาของแม่อีกครั้ง

ข้าเนื้อตัวสิ้นเหาตันที่ที่ได้ยินวารถม้าคันนี้กำลังมุ่งหน้าไปห่อไปฮวา
ถึงร่างนี้จะยังเด็ก แต่ชื่อที่ได้ยินก็ทำให้ข้ารู้ได้ว่ามันคือหอนางโลมแห่งหนึ่ง ผัว
เมียคู่นั้นช่างเดรัจฉานโดยแท้ กับเด็กคนหนึ่งก็ยังสามารถโหดเหี้ยมได้ถึง
เพียงนี้ ตอนที่ได้ยินพวกนั้นเรียกคนที่มาซื้อตัวข้าว่าฮูหยิน ข้านึกว่าพวกนั้น
ขายข้าไปเป็นสาวใช้เท่านั้น นึกไม่ถึงว่าคนเลวพวกนั้นตั้งใจจะมอบชะตาชีวิต
ที่เลวร้ายเช่นนี้ให้แก่ข้า มิน่าแม่ถึงได้พูดว่าน่าจะปล่อยให้ข้าตายไปตอนที่
ข้าป่วยคราวนั้น

ห่อไปฮวาเป็นตึกใหญ่โตหรูหรา ตั้งแต่พื้นมาในชาตินี้ข้าเคยอยู่แต่ใน
บ้านหลังเล็กในหมู่บ้านชนบทเท่านั้น ไม่เคยเห็นสถานที่อยู่ฟูอย่างนี้มาก่อน
หวังฮูหยินผู้นั้นพาข้าเข้าไปพร้อมกับเด็กหญิงหน้าตาจิ้มลิ้มอีกหลายคน

“ใกล้จะได้คนครบหรือยัง” สตรีวัยกลางคนซึ่งนั่งอยู่ในห้องนั้นเอ่ยถาม
น้ำเสียงเข้มงวด

“ใกล้แล้วเจ้าค่ะเถ่าแก่เนี้ย เหลืออีกสองสามบ้านที่ข้าต้องไปดู ไม่เกิน
สัปดาห์หน้าน่าจะเรียบร้อยแล้วเจ้าค่ะ” หวังฮูหยินตอบท่าทางนอบน้อม

“ดี” เถ่าแก่เนี้ยตอบสั้นๆ แล้วก็โบกมือให้หวังฮูหยินออกไป

เวลาหนึ่งสัปดาห์ผ่านไป ข้าอยู่ร่วมกับเด็กหญิงเหล่านั้นด้วยดี เด็ก
เหล่านั้นถูกซื้อหาก่อนหน้าข้าไม่เท่าไร แต่ละคนยังไม่หายคิดถึงบ้าน บางคราว
ก็ผลัดกันปลอบปลัดกันร้องไห้ ข้าไม่คิดถึงบ้านเลยสักนิด ในใจคิดเป็นห่วง
แต่แม่ ปานนั้นนางจะโดนรังแกอย่างไรบ้าง ที่ข้าสัญญากับแม่ไป ไม่ว่าจะทำอะไร
สำเร็จเมื่อไร ยิ่งถูกขายมาในหอนางโลมเช่นนี้ ไม่ต้องเดาว่าข้าจะมีอนาคต
เช่นไร ตอนที่ข้ายังไม่อยากคิดอะไร ข้าก็แค่เด็กเจ็ดขวบคนหนึ่ง จะทำอะไร
ได้เล่า อย่างน้อยก็ยังไม่รู้สึกอุ่นใจว่าอีกหลายปีกว่าข้าจะโตเป็นสาว ปานนั้น
อาจจะหาหนทางหลบหนีออกไปจากที่นี่ได้แล้ว

ทว่าเวลาในห่อไปฮวานั้นแสนสั้น สัปดาห์ถัดมาก็มีชายวัยกลางคน
แต่งกายเรียบร้อยมาพาข้าและเด็กน้อยทั้งสิบคนไป พวกเราได้ยินเถ่าแก่เนี้ย

เรียกเขาว่าพ่อบ้านหลี่ พวกเรามองหน้ากันเล็กน้อยแต่ไม่มีใครกล้าปรึกษาถามว่าพวกเขากำลังจะไปไหน ในที่สุดรถม้าก็มุ่งตรงสู่สวนตระกูลจาง ท่าทางจะเป็นตระกูลใหญ่ ประตูหน้าใหญ่โตมีหินสลักรูปสิงโตคู่คู่หน้าเกรงขาม พวกเขาถูกพาเข้าไปในเรือนเล็กด้านหลัง เรือนนี้ตั้งอยู่โดดเดี่ยวห่างจากเรือนอื่นๆ พวกเราถูกจัดให้พักในห้องแคบๆ ห้องละสองคน เพื่อนร่วมห้องของข้าอายุแปดขวบชื่ออาหนิง พ่อเก็บของเสรีจทุกคนก็มารวมตัวกันในห้องโถงกลาง ผู้หญิงวัยกลางคนท่าทางสง่างามแนะนำตัวกับพวกเรา นางให้พวกเราเรียกว่าแม่นมหลิน ภายหลังได้ยินจากคนในจวนว่าแม่นมหลินเดิมที่เป็นนางข้าหลวงอยู่ในวัง แต่ด้วยการขอร้องจากนายท่านใหญ่ตระกูลจางจึงตกลงมาเป็นผู้อบรมกิริยามารยาทให้แก่พวกเรา

ข้าขมวดคิ้ว นายท่านใหญ่ตระกูลจางคิดจะทำอะไรอย่างนั้นหรือ อยู่ที่ตึก จึงกว้านซื้อเด็กหญิงมากมาย อีกทั้งยังให้คนมาอบรมอย่างกับเป็นคุณหนูตระกูลสูง แต่อย่างไรเสียอยู่ที่นั่นก็ดีกว่าอยู่หอนางโลม ข้าคิดอย่างสบายใจขึ้นมาบ้าง

อย่างไรก็ตาม ในไม่ช้าจากเด็กหญิงจำนวนสิบคนก็ค่อยๆ ททยอยถูกคัดออก พวกที่ไม่ผ่านการอบรมจะถูกลดฐานะลงเป็นเพียงสาวใช้ภายในจวน ซึ่งต้องทำงานรับใช้ทั่วไป แตกต่างจากพวกเราที่อยู่ดีกินดีมีฐานะสุขสบายราวกับคุณหนู แม่นมหลินพร่ำบอกพวกเราอยู่บ่อยๆ ว่าบุญคุณของนายท่านใหญ่จางเทียมฟ้า พวกเราต้องจดจำไว้ให้ดี ในวันข้างหน้าต้องทำทุกอย่างเพื่อตอบแทนบุญคุณ ข้าฟังแล้วผ่านหู แอบเบ้าปากกับตัวเองพลางคิดในใจ บุญคุณเทียมฟ้าอย่างนั้นหรือ ถ้าไม่คิดจะใช้ประโยชน์จากพวกเราจะลงทุนมากมายเช่นนี้ไปเพื่ออะไร แม้วันนี้จะยังไม่รู้ถึงจุดประสงค์ แต่วันหน้าเรื่องที่เขาจะออกปากให้พวกเราทำต้องไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยแน่

ทุกวันพวกเราจะถูกเคี่ยวกรำให้ฝึกคัดอักษร ดัดพิน วาดภาพ เดินหมาก อีกทั้งยังต้องท่องตำราพันบทวิ ความสามารถที่คุณหนูตระกูลใหญ่ต้องมีพวกเราล้วนต้องเชี่ยวชาญ แม้ชีวิตโดยทั่วไปสุขสบายแต่ก็ราวกับก

ในกรงทอง แม่นมหลินควบคุมพวกเราอย่างเข้มงวด ไม่ว่าจะยืนเดินนั่งนอน ล้วนต้องสำรวจมารวกกับอยู่ในรั้วในวัง

สำหรับคนที่มาจากศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ดอย่างข้าซึ่งได้รับข้อมูลข่าวสาร ผ่านตาในแต่ละวันมากมาย ในสมองย่อมมีเนื้อที่เหลือเพื่อที่จะจดจำศาสตร์ต่างๆ เหล่านี้ มีเพียงติดพิณที่ข้าเหมือนต้องมาเริ่มใหม่เพราะในชาติก่อนไม่เคยเรียนดนตรีมาก่อน ข้าไม่ได้รำรวยและมีเวลาเหลือเพื่อที่จะมาเรียนดนตรี ตอนนั้นข้ามุ่งมั่นจะสอบเข้ามหาวิทยาลัย เวลาทั้งหมดจึงทุ่มเทไปกับการอ่านตำรา เศรษฐีที่ดีที่ข้าเป็นคนชอบฟังเพลงและฟังหลายแนว จึงพอจะเข้าถึงอารมณ์ของดนตรีได้โดยง่าย

อาหิงห์เพื่อนร่วมห้องของข้าเป็นคนเงียบขรึม ข้าไม่รู้ว่าอาหิงห์มีความเป็นมาอย่างไร แต่คิดว่าคงจะมาจากตระกูลที่ดี จะด้วยเคราะห์หามยามร้ายอะไรก็ตามแต่ สุดท้ายแล้วนางก็มาจบอยู่ที่ห้องเล็กๆ ในหอไปฮวาเหมือนกับข้า อาหิงห์ดูจะเป็นคนที่มีการอบรมมาดีตั้งแต่ก่อนแม่นมหลินจะมาสอนพวกเรา เสียอีก เด็กหญิงทั้งหลายอยู่ด้วยกันก็พูดคุยกัน มีเพียงข้ากับอาหิงห์ที่พูดน้อยและไม่ค่อยสนใจใคร พวกเราอยู่ด้วยกันจึงไม่เคยมีปัญหากันเลย

ตอนที่พวกเราอายุสิบสอง เด็กหญิงที่แรกเข้ามาสิบคนก็ถูกคัดออก เหลือห้าคน ในคนที่เหลือนั้นมีข้ากับอาหิงห์ด้วย ข้าไม่เคยคิดแข่งชันกับใคร คิดแต่ตั้งใจเรียนให้ดีที่สุดเพราะกลัวถูกคัดออก เพราะอะไรนะหรือ อันที่จริงการเป็นสาวใช้ในจวนตระกูลใหญ่ไม่ใช่สิ่งที่น่ากลัว ข้าไม่ได้รังเกียจที่จะทำงานรับใช้หรอก แต่ที่ตระกูลจางไม่เหมือนที่อื่น บรรดาคุณชายที่เป็นบุตรชายของนายท่านใหญ่และนายท่านรองล้วนแล้วแต่เป็นคุณชายเสเพลขึ้นชื่อ บ่าวไพร่ในจวนที่หน้าตาสะสวยล้วนถูกพวกเขาลากขึ้นเตียงทั้งสิ้น เด็กหญิงบางคนที่มาพร้อมกับพวกเรา หลังจากถูกคัดออกไปแล้วบางคนก็ถูกคุณชายเหล่านี้ข่มเหง ตั้งแต่อายุสิบสองสิบสามปีเท่านั้น มีแต่พวกเราที่นายท่านใหญ่ห้ามมิให้แตะต้องเด็ดขาด

ตอนอายุสิบสี่ เด็กหญิงอีกสองคนถูกคัดออก เหลือเพียงข้า อาหิงห์

และอีกคนหนึ่งที่อยู่อาหง สองคนที่ถูกคัดออกไปได้ข่าวว่านายท่านใหญ่ส่งไป เป็นของกำนัลแก่ขุนนางใหญ่โตผู้หนึ่ง ข้าได้ยินแล้วเบ้หน้าอย่างนี้ครั้งเกลียด นี้ลึนระจุดประสงค์ของการเลี้ยงดูอบรมพวกเราอย่างดี ไม่ต่างกับหมูที่ถูกเลี้ยงไว้ให้อวยเพื่อรอวันเชือด เราสามคนที่เหลือไม่รู้ว่าจะเป็ยเบี้ยที่ถูกใช้แล้วทิ้งในวันไหน บางครั้งข้าสบตากับอาหงก็เห็นแววประหวั่นพรันพริงในดวงตาของนางเช่นกัน บางครั้งข้าก็อดรำพึงรำพันกับนางไม่ได้ แต่อาหงเข้มแข็งนัก ดวงตาสุกใสคู่นั้นมองไปบนฟ้า บอกกับข้าว่าขอเพียงยังมีชีวิตอยู่ อย่างไรก็ยังมีควมหวัง

พวกเราสามคนใกล้จะถึงวัยปักปิ่นแล้ว ตอนนีแต่ละคนแม้ยังไม่เป็นสาวเต็มตัวแต่ก็เห็นเค้าความงามของยอดพรูอย่างแท้จริง แม่หมมหลินบอกว่ นายท่านใหญ่ใจดี จะเลือกหนึ่งในสามจากพวกเราเป็นบุตรบุญธรรม นายท่านใหญ่เป็นขุนนางใหญ่ในราชสำนัก ข้าเดาเจตนาได้ในทันที เขาคงคิดจะส่งใครคนหนึ่งในพวกเราเข้าวังเป็นแน่ แต่คิดถึงตรงนี้ข้าก็หลังเหงื่อเย็นออกมาทันที โดยปกติเรื่องราวในวังก็ซับซ้อนยุ่งยากมากอยู่แล้ว ล้วนเต็มไปด้วยเล่ห์กล ยิ่งเป็ยเพียงเด็กหญิงที่ชื่อหามา ใต้เท้าจางไร้ความผูกพัน ย่อมต้องใช้ให้กระทำการเสี่ยงชีวิตเป็นแน่ สมกับที่เกิดมาเป็นเบี้ยตัวหนึ่ง ข้าไม่ยากได้รับเลือกเลยเกรงว่าตัวเองจะอายุสั้น ทว่ามองไปที่อาหง เห็นนางไม่แสดงท่าทีอะไร ยังคงสงบเช่นเดิม ส่วนอาหงมีสีหน้าตื่นเต้น อาหงช่างซื่อ้นัก ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาเห็นใต้เท้าจางเป็นผู้มีพระคุณประดุจบุพการี ดูทว่าอาหงคงจะได้รับเลือกเป็นแน่ หากข้าเป็นใต้เท้าจางคงไม่เลือกตัวเองหรืออาหงที่ดูนิ่งเฉย ไร้ควมจงรักภักดีหรือ

ใต้เท้าจางเรียกพวกเราไปพบทีละคน ข้าไม่รู้ว่เขาพูดอะไรกับคนอื่นบ้าง แต่เมื่อข้าเข้าไป สายตาของใต้เท้าจางกวาดสำรวจไปทั่วตัว ข้ารู้สึกไม่ชอบนัก เหมือนว่เขากำลังประเมินราคาสินค้าอยู่ เมื่อสำรวจจนพินิจพอใจ สายตาเขาก็หยุดอยู่บนใบหน้าข้า ข้าค้อมตัวก้มหน้าน้อยๆ ประหนึ่งแสดงความเคารพ แต่อันที่จริงข้าพยายามซ่อนใบหน้าไม่ให้เขาได้เห็นต่างหาก

“เงยหน้าขึ้นซิ” เขาเอ่ย

เมื่อข้างเงยหน้าขึ้นก็ได้ยินเสียงลมหายใจของใต้เท้าจางซงรักไปเล็กน้อย
ก่อนจะเอ่ยต่อ

“เจ้าชื่ออะไร” เขาถามซ้ำเสียงทุ้มต่ำ

“ข้าชื่ออาหลันเจ้าค่ะ” ข้าตอบ แม่ข้าเป็นชาวบ้านทั่วไป จึงไม่ได้ตั้งชื่อ
ให้ข้า มีเพียงชื่อเรียกสมัยเด็กเท่านั้น

ใต้เท้าจางพยักหน้า “ได้ยินว่าเจ้ามีความสามารถ จำเรียนศิลปะของสตรี
ได้เชี่ยวชาญนัก”

“ใต้เท้ากล่าวเกินไปแล้วเจ้าค่ะ สิ่งที่อาหลันทำได้ล้วนแล้วแต่ด้วยการ
ชี้แนะจากท่านอาจารย์” ข้าตอบพลางก้มหน้า ระหว่างนั้นรู้สึกได้ว่าสายตา
ของเขาจ้องมองอย่างเพ่งพิริจ

“อวีซิง” เขาเอ่ยเบาๆ พलगรูปเคราแพะ “อวีซิง เหมาะสมกับเจ้ายิ่งนัก
ดงามดุจหยกกระจ่าง จากนั้นไปเจ้าชื่ออวีซิงก็แล้วกัน”

ข้าย่อตัวคารวะเขาเป็นการขอบคุณ “เป็นความกรุณาของใต้เท้ายิ่งเจ้าค่ะ
อวีซิงจะจดจำไว้เจ้าค่ะ”

ริมฝีปากของใต้เท้าจางหยักขึ้นเป็นรอยยิ้ม น้ำเสียงที่เอื่อยกับข้าก็ดูจะ
อ่อนโยนขึ้น “เอาละ เจ้าออกไปก่อนเถิด ประเดี๋ยวข้าจะปรึกษากับแม่หมหลิน
สักครู่”

ข้าเดินกลับมายังเรือนพัก อาหนิงกับอาหงได้พบกับใต้เท้าจางก่อนหน้า
ข้าแล้ว อาหนิงมีสีหน้าเรียบเฉย นั่งตมชาอย่างสงบอยู่ที่โต๊ะ ในขณะที่อาหง
เดินไปเดินมาด้วยความกระวนกระวาย พอเห็นข้าอาหงก็วิ่งเข้ามาถามทันที

“เป็นอย่างไรบ้าง ใต้เท้าจางสนทนาคะไรกับเจ้าบ้างอาหลัน”

ข้าแยมยิ้มเล็กน้อย “ไม่ได้สนทนาคะไรนักหรอก ใต้เท้าเพียงถามชื่อข้า
จากนั้นก็ปล่อยกลับมา”

สีหน้าของอาหงดีขึ้นทันตา “อย่างนั้นหรือ มิน่าจึงใช้เวลาไม่นานนัก”

ข้าเลิกสนใจอาหงแล้วเดินไปนั่งตรงข้ามกับอาหนิง

“ถึงเวลาแล้วสินะ” ข้าเอ่ยพลางรินน้ำชาให้ตัวเอง
อาหิงยกยิ้มไม่เอ่ยว่าอะไร
ลักพักแหม่มมหลินก็เดินยิ้มแถมปริกกลับมา เอ่ยกับอาหิงและอาหง
“พวกเจ้าสองคนกลับไปห้องไปก่อน ข้ามีเรื่องจะคุยกับอาหลัน”

ข้าเบิกตากว้าง ใต้แต่่มองตามสองคนเดินจากไป อาหงหน้ายุทันทิ ข้า
อยากจะบอกนางเหลือเกินว่าถ้าเลือกได้ข้าอยากมอบตำแหน่งบุตรบุญธรรมให้
อาหงเสียจริง ข้าไม่ต้องการอะไรมากไปกว่าการได้มีชีวิตที่สงบสุขและได้กลับไป
ไปหาแม่ แหม่มมหลินจูงมือข้ามานั่งด้วยกันที่เก้าอี้ แล้วเล่าให้ข้าฟังด้วยสีหน้า
ตื่นเต้น

“นายท่านพอใจเจ้ามาก ออกปากชมใหญ่เชียวว่าเจ้างดงามอีกทั้งยัง
ฉลาดเฉลียว”

ข้าหัวหน้า พุดคุยกันเพียงไม่กี่คำ จะรู้ว่าข้าฉลาดเฉลียวได้อย่างไร
แหม่มมหลินเห็นสีหน้าข้าจึงเอ่ยต่อ

“ระดับนายท่านแล้วมองไม่พลาดหรอก นายท่านบอกว่าอาหิงเรียบ
เฉยเกินไป ยากจะคาดเดาความคิด ส่วนอาหงก็อ่านง่ายเกินไป เกรงว่าจะไม่
อาจทำงานที่นายท่านมอบหมายให้ลุล่วงไปได้ ส่วนเจ้าไม่เพียงแต่เจ้างดงามที่สุด
กิริยายังดูเป็นธรรมชาติ ไม่อ่อนไม่แข็ง อ่อนหวานแต่ก็ลึกลับยากจะอ่านออก
ได้”

ข้าฟังแล้วตกตะลึง รู้แบบนี้ข้าน่าจะแสวงปลานปลืมในตัวนายท่าน
อย่างอาหงก็ดี ข้าไม่ได้อยากได้ตำแหน่งบุตรบุญธรรมตระกูลจางเสียหน่อย
แต่ตอนนี้สายเกินกว่าจะแก้ไขอะไรได้แล้ว แหม่มมหลินเห็นท่าที่เหมือนมีนง
ของข้าก็เข้าไปว่าข้ากำลังดีใจ จึงรีบไล่ข้ากลับไปพักก่อน

“พรุ่งนี้ยามเจ็ด ให้ไปพบนายท่านที่ห้องหนังสือ คืนนี้เตรียมตัวเก็บ
ข้าวของ จากนั้นเจ้าต้องย้ายไปอยู่เรือนใหญ่แล้วละ”

ตอนนี้พวกเราแต่ละคนมีห้องส่วนตัวเป็นของตนเอง กลับมาถึงห้อง
ข้าก็นั่งลงบนเตียง ในใจกำลังครุ่นคิดอย่างหนัก ได้ยินมาว่าใต้เท้าจางเป็นถึง

เสนาบดีฝ่ายขวา ตระกูลจางตอนนี้ทรงอิทธิพลอย่างยิ่ง บ่าวไพร่ในจวนพุดคุยอย่างภาคภูมิใจว่าเพราะไทเฮาเป็นคนของตระกูลจาง ตระกูลจางเองก็มีบุตรสาว แต่ว่าพวกนางถูกเลี้ยงดูมาอย่างตามใจ อีกทั้งรูปโฉมล้วนธรรมชาติ ได้ให้จางคงไม่อาจส่งพวกนางไปแก่งแย่งกับสตรีในวังได้หรอกกระมัง เขาเถิดคิดไปล่วงหน้าก็เปลืองสมองเสียเปล่า เอาไว้แก้ไขตามสถานการณ์เถิด ข้ารีบเข้านอนทันที

วันรุ่งขึ้นยามเย็นเข้าไปพบใต้เท้าจาง ในห้องมีชายชราชุดขาวท่าทางเหมือนซินแส ใต้เท้าจางเอ่ยเรียกเขาว่าหมอเหอ เอ่ยชื่นชมเขายกใหญ่ว่าเป็นหมอเทวดา หมอเหอมีผมและหนวดเคราขาวโพลน ท่าทางเหมือนกับเทพเซียน ใต้เท้าจางผายมือเชิญเขาไปนั่งที่โต๊ะคู่แล้วพยักพืดให้เข้าไปนั่งอีกฝั่ง หมอเหอยื่นมือออกมา ข้าจึงรีบวางแขนไว้บนโต๊ะเล็กที่คั่นอยู่ตรงกลางให้ท่านหมอเหอจับชีพจร ลักครู่ท่านหมอเหอก็เงยหน้าขึ้น

“สุขภาพแข็งแรงดีมาก ร่างกายนางพร้อมที่จะรับยานี้”

ข้าเหลือบตามองท่านหมออย่างสงสัย ข้าไม่ได้เจ็บไข้ เหตุใดจึงคิดจะลั่ยกยา หรือว่า...จะเป็นยาพิษ ใต้เท้าจางคิดจะบีบบังคับให้ข้าทำตามคำสั่งด้วยการมอบยาพิษให้อย่างนั้นหรือ คิดถึงตรงนี้ก็อดตัวสั่นน้อยๆ ขึ้นมาไม่ได้

ใต้เท้าจางดูเหมือนจะอ่านความคิดของข้าออกจึงรีบเอ่ย

“ไม่ต้องกลัวไปหรอก ยานี้ไม่ใช่ยาพิษ ไม่อันตราย ไม่ว่าสตรีใดต่างก็อยากครอบครองยานี้ด้วยกันทั้งนั้น สนนราคามันจึงไม่เบาเลย”

ข้ามองใต้เท้าจางด้วยแวตางจบน

“ชื่อของมันคือ... โฉมงามแสนตำลึง” ใต้เท้าจางเอ่ยต่อ

ฟังชื่อแล้วข้าก็มั่นใจว่าไม่เคยได้ยินชื่อยานี้มาก่อนทั้งในชาติที่แล้วและชาตินี้

“สรรพคุณของยานี้เจ้ากินไปแล้วก็จะเข้าใจ เป็นเพียงยาบำรุงเลือดลมของสตรีเท่านั้น”

หมอเหอหยิบขวดกระเบื้องออกมาจากแขนเสื้อสองขวด เปิดขวดหนึ่ง แล้วเทยาเม็ดใหญ่ออกมากลางฝ่ามือยื่นให้ข้า ข้ามองยาเม็ดสีดำแวววาวนั้น แล้วก็รู้สึกขึ้นคอ ยาอะไรก็ไม่รู้ ใครจะกล้ากินลุ่มลุ่มห่า หมอเหอพูดอย่าง หงุดหงิดเล็กน้อยเมื่อเห็นสีหน้าไม่เชื่อถือนองข้า

“รีบกินเสียเถิด มีข้าอยู่ทั้งคนรับรองเจ้าไม่ตายหรอก”

เมื่อเห็นข้ายังลังเล ได้เท้าจางก็เอ่ยบ้าง “อวีซิง ที่ข้าต้องให้เจ้ากินยา ต่อหน้า เพราะยานี้มีใช้หามาได้โดยง่าย หากมีไข้เพราะข้าเป็นคนกว้างขวาง มี พี่น้องมากมาย เพียงแค่ออกยาที่อย่าหวังจะมีโอกาสได้กิน ข้าเลือกเจ้าเป็น บุตรบุญธรรมแล้ว อย่างไรก็ตามไม่ต้องการให้เจ้าเป็นอันตรายหรอก เจ้ากินยา เสียเถิด”

ได้เท้าจางพูดถึงขนาดนี้ข้าจึงต้องรับยามากิน หมอเหอส่งขวดกระเบื้อง อีกขวดมาให้พร้อมทั้งกำชับ

“ยาในขวดนี้เป็นยาระงับอาการ หากเจ็บปวดจนทนไม่ไหวให้กินทีละเม็ด แต่สามชั่วโมงกินได้เม็ดหนึ่งเท่านั้น ห้ามกินเกินกว่านั้นเข้าใจหรือไม่”

ข้าพยักหน้า ในใจนึกสงสัยอยู่คราตรัน หากเป็นเพียงยาบำรุงเลือด จริง เหตุใดต้องให้ยาระงับอาการปวด ทว่าไม่อาจถามสิ่งที่ใจคิดออกไปได้ ได้เท้าจางยิ้มอย่างพอใจแล้วให้ข้ากลับไป

ทั้งวันข้ารู้สึกเป็นปกติ สามารถย้ายข้าวของจากเรือนเดิมมาเรือนใหญ่ ได้โดยไม่มีอาการอะไร ข้ารำลอาหนิงที่มีสีหน้าเรียบเฉยกับอาหงที่ดูหดหู่ อนาคตจากนี้ของพวกนางคงไม่พ้นการเป็นอนุ ต่อให้สวยงามเพียงใดหากไม่มี ชาติตระกูล พวกนางก็ไม่อาจเอื้อมคว้าตำแหน่งภรรยาเอกได้ ช่างเป็นชะตา ที่อาภัพเสียจริง กระนั้นข้าก็ไม่อาจทำใจให้ยินดีกับฐานะใหม่ของตัวเองได้ มันคงจะเลวร้ายไม่ต่างกัน

ห้องใหม่ของข้าตกแต่งสวยงามสมฐานะคุณหนูตระกูลจาง มีสาวใช้ คอยปรนนิบัติดูแลไม่ต่างอะไรกับคุณหนูตัวจริง ตอนกลางคืนพอดับเทียน

เข้านอนแล้ว ข้ากลับรู้สึกกระสับกระส่าย ร้อนวูบวาบตามผิว เหงื่อแตกโชยทั่วร่าง นึกถึงยาในขวดกระเบื้องแล้วในใจก็บังเกิดความไม่แน่ใจ ผ่านไปหลายชั่วยามอาการก็ยังไม่ดีขึ้น ท้ายที่สุดรู้สึกแสบร้อนราวกับผิวหนังชั้นนอกโดนไฟเผา ข้าจึงประคองร่างขึ้นมากินยาในขวดไปหนึ่งเม็ด อาการจึงค่อยทุเลา ข้าหลับอย่างอ่อนเพลียจนถึงเช้า แต่อาการก็ยังไม่หายไป

สาวใช้เข้ามาคอยดูแลเช็ดตัวให้ข้า ผ้าขาวที่ลูบผ่านผิวหนังนั้นมีคราบโคลเป็นปื้น ดูเหมือนผิวหนังของข้าจะหลุดลอกออกมาเป็นชั้น ข้าเห็นสีหน้าประหลาดใจของสาวใช้ก็อดผวาไม่ได้ จึงเอ่ยถาม

“ข้าเป็นอะไรไป”

“คุณหนูเพียงแค่อ่อนเพลียเจ้าค่ะ” สาวใช้ตอบอย่างสงวนคำ ดูเหมือนว่านางจะถูกกำชับให้พูดเพียงแค่นั้นเท่านั้น ไม่ว่าจะถามกี่ครั้ง นางก็จะตอบเช่นนี้เสมอ

ตอนกลางคืนอาการแสบผิวหายไปแล้ว แต่ข้ากลับเจ็บหน้าอกและปวดท้องอย่างรุนแรงราวกับมดลูกบีบรัด ปวดเกร็งราวกับมีใครจับล่ำไล่บีบ ปวดจนตัวอืดจนเร่าๆ อยู่บนเตียง ข้าแทบอยากจะลุกขึ้นมาเอาหัวโขกเตียงเสียให้ตายไปให้รู้แล้วรู้รอด แต่ก็กักฟันลุกขึ้นมากินยาถึงสองครั้ง

พอคืนที่สาม ข้าผวาเสียจนไม่กล้านอน โบทันซีตเผือดจนสาวใช้สงสารนางยกน้ำขิงมาให้ดื่ม อีกทั้งยังเช็ดเนื้อตัวให้ข้าด้วย คืนนี้กระตุกในร่างเจ็บร้าวไปหมด เหมือนถูกจับหักกระดูกทีละท่อนๆ ทั่วทั้งร่าง ข้าแทบอยากจะทำยาในขวดกระเบื้องเข้าปากให้หมดหากไม่ติดว่าจะกินยาเกินขนาด สรุปลงแล้วยาที่หมอเหอให้มาน่าจะเป็นยาระงับปวดชั้นรุนแรง กระนั้นกินเข้าไปแล้วความเจ็บปวดก็ยังคงมากมายอยู่ดี

สามคืนที่ข้าราวกับตกนรก พอรุ่งเช้าอาการเจ็บปวดต่างๆ ก็หายไป เหลือเพียงร่างกายที่ยังสะบักสะบอม ข้านอนอีกหนึ่งวันเต็มๆ โดยไม่ขยับเขยื้อน สาวใช้ใช้ได้แต่เข้ามาป้อนข้าวต้มข้าทีละคำ กระนั้นข้าก็ยังขี้เกียจจะกลืนลงไปเสียด้วยซ้ำ หากให้ข้าพบเจอกับความทรมานเช่นนี้ มีสู้ให้ตายไปเลย

เสียดีกว่า ข้าพจะเข้าใจแล้วว่าเหตุใดหมอเหอจึงต้องจับชีพจรก่อนจะให้ยา หากร่างกายไม่แข็งแรงพอ เกรงว่ากินยานี้เข้าไปน่าจะตายมากกว่ารอด

หลังจากสามวันแห่งความทรมาณ ร่างกายของข้าก็รู้สึกอ่อนแอลงมาก ข้าไม่อยากลงจากเตียงแม่เพียงนิด ได้แต่ปล่อยให้สาวใช้ป้อนข้าว ป้อนน้ำ เช็ดตัว เวลาส่วนใหญ่ในแต่ละวันข้ามักจะหลับ แม้ตอนกลางวันจะนอนเยาะขนาดนั้น ตอนกลางคืนข้าก็ยังไม่หลับได้อยู่ ผ่านไปเจ็ดวันจึงรู้สึกดีขึ้น ข้าก้าวลงจากเตียงเป็นครั้งแรก

เงินเงินสาวใช้ที่คอยปรนนิบัติช่วยพยุงข้าลงจากเตียง ล้างหน้าล้างตา เรียบร้อยแล้วก็รอกินอาหารเช้าที่โต๊ะ ขณะยกตะเกียบขึ้นมาข้าก็เพ่งมองมือของตัวเองอย่างประหลาดใจ มือเรียวขาวของข้าบัดนี้อ่อนช้อยราวกับถูกดัดปลายนิ้วแต่ละนิ้วโค้งอ่อนราวกับต้นหอม ผิวขาวกระจ่างอ่อนนุ่มแต่มีสีชมพูระเรื่อ ข้าประหลาดใจจนเกือบจะวางตะเกียบ แต่เห็นเงินเงินคอยปรนนิบัติอยู่จึงเก็บอาการ จนเงินเงินเก็บสำรับออกไปแล้วจึงค่อยสำรวจตัวเองอย่างละเอียด

เช่นนี้เองได้ทำให้ข้าจึงบอกว่ายานี้เป็นยาที่สตรีต่างปรารถนา ตัวข้าที่ใครๆ ว่าโคมงามอยู่แล้ว เพียงได้รับยา 'โคมงามแสนตำลึง' ก็ดูเหมือนจะมีร่างกายที่งดงามชวนหลงใหลยิ่งกว่าเดิม นึกถึงอาการทรมาณที่ผ่านมาทั้งสามคืนแล้ว ข้าไม่แน่ใจว่าหากได้ทำjangสั่งให้ข้ากินยานี้อีกข้าจะยอมกินหรือไม่ ความงามที่แลกมาด้วยความทรมาณเกือบถึงขั้นเอาชีวิต ไม่ว่าจะอย่างไรก็ดูไม่น่าลืมหูลืมเลย

ตอนอาบน้ำ เงินเงินลอมมองข้าหลายครั้ง แฉะๆ ทั้งผิวพรรณและเรือนร่างเช่นนี้ผู้ใดเคยเห็นบ้าง หากมีใช้สวรรค์สร้างก็คงเป็นนรกสาป ข้าคิดในใจ

สาม

ซีน้องผู้ร้ายกาจ

หลังจากที่รักษาอาการจนเป็นปกติแล้ว วันหนึ่งได้เท้าจางก็เรียกหาข้า
“เจ้ารู้หรือไม่ว่าทำไมข้าจึงเลือกเจ้า” เขาถามเมื่อได้เห็นหน้าข้าอีกครั้ง
ข้าก้มหน้าลงไม่ตอบ

“นอกจากจะมีรูปโฉมงดงามแล้ว เจ้ายังมีกิริยายั่วววน”

ข้าโน้มหน้า ข้าไม่เคยยั่วววนสักหน่อย แม่มมหลินดูออกปานนั้น ข้าจะ
มีเวลาไปชม่ายชายตาให้ใครตอนไหน ได้เท้าจางเห็นสีหน้าข้าจึงอธิบาย

“เจ้าไม่รู้ตัวหรือ ข้าเองก็อธิบายไม่ถูก เอาเป็นว่ากิริยาบางอย่างของ
เจ้าล้วนดึงดูดบุรุษให้เข้าหา ข้าเองก็เป็นหนึ่งในนั้น” กล่าวจบเขาก็จ้องข้าหนึ่ง
ทำเอาข้าเสียวสันหลังวาบ สิ่ง que เห็นในแววดตาชายวัยกลางคนผู้นี้มิใช่ความ
ปรารถนาหรือไร เขาเริ่มมีอายุแล้วก็จริงแต่ก็ยังดูสง่างาม ใบหน้ายังไม่ค่อย
ปรากฏริ้วรอยและเรื้อนร่างยังคงทะมัดทะแมงเช่นคนหนุ่ม สมัยหนุ่มเขาคง
เป็นชายรุ่มงามคนหนึ่ง แต่ข้าไม่มีความคิดจะจับผู้ชายคราวพ่อหรือกนะ ข้าไม่
กล้าแม้แต่จะเอ่ยปากจึงนั่งเสียว เกิดเขาเสียดายเก็บข้าไว้เขยชมเองจะทำเช่นไร
เขาเห็นข้าเงยบังพูดต่อ “หากมิใช่ต้องใช้งานเจ้าแล้วละก็ ข้าคงเก็บไว้เสียเอง”
ปลายเสียงของเขาสิ้นพร่า แต่เพียงชั่วพริบตาก็กลับมาแสดงที่ท่าที่เอาจริง

เอาจึงตามเดิม

“อีกสองสัปดาห์ข้าจะทำพิธีปักปิ่นให้แก่เจ้า”

“ขอบคุณใต้เท้าจางเจ้าค่ะ” ข้าตอบ

“อย่าลืมน่าจากนี้ไปเจ้าคือบุตรสาวบุญธรรมของข้า จะมามีว่เรียกใต้เท้าจางอีกไม่ได้” เขาเอ็ดข้าไม่จริงจึ่งนัก ข้าจึงก้มหน้าเป็นเชิงรับฐู้และขอลุเก้โทษ เว้นไปชั่วครู่ใต้เท้าจางก็เอ่ยต่อ

“เดือนหน้าจะมีงานเลี้ยงในวัง เจ้าต้องติดตามข้าเข้าวังในฐานะบุตรสาว ข้าต้องการให้เจ้าทำอะไรรู้หรือไม่ว่”

“ข้าน้อยโง่เขลา แต่ถ้าใต้เท้าจาง...เอ่อ...ท่านพ่อต้องการฟังความเห็น อันต่ำต้อย ข้าคาดว่...เอ่อ...ท่านพ่อต้องการให้ข้าตั้งความสนพระทัยจาก ฮ่องเตีไซหรือไม่ว่เจ้าค่ะ” ข้าก้มหน้าตอบ ใต้เท้าจางคลี้อยมอย่างพอใจ

“ถูกต้องแล้วอวี่เออร์ เจ้าช่างเฉลียวฉลาดนัก ขนาดข้าไม่เคยเอ่ยปากเล่าอะไรให้เจ้าฟัง เจ้ายังสามารถคาดการณได้ด้อย่างแม่นยำถึงเพียงนี้ ไม่เสียที่ที่ข้าเลือกเจ้าจริงๆ” เขามองข้าด้วยสายตาวระยับราวกับปลาบปลื้มนักหนา ที่ตนเองมีเพชรนางมออยู่ในมือ “ด้วยรูปโฉมเช่นนี้มีหรือที่ฝ่าบาทจะไม่สนพระทัย”

ใต้ฟังถ้อยคำเหล่านี้ข้ารู้สึกขยะแขยงจนแทบอาเจียน จึงปล่อยให้เขาพูดคนเดียว

“รอนจนเจ้าเข้าวังได้แล้ว ข้าจะบอกอีกที่ว่จะให้เจ้าทำอะไร”

เขาเอ่ยด้วยสีหน้ายินดี ส่วนข้าได้แต่ยืนก้มหน้านิ่ง คิดในใจว่ทำไมเขาจึงโง่เขลาถึงเพียงนี้ เข้าวังไปแล้วข้ายอมเป็นอิสระเหมือนเสือดติดปีก เขาจะบังคับข้าให้อยู่ใต้อาณัติได้ด้อย่างไร

“เรียนท่านอ่อง ใต้เท้าจางเริ่มเคลื่อนไหวแล้วขอรับ คนของเรารายงานมาว่ใต้เท้าจางรับบุตรบุญธรรมคนหนึ่ง เดือนหน้าจะพานางไปงานเลี้ยงในวังหลวง”

ชายหนุ่มในชุดสีฟ้าครามลดหนังสือในมือลง แม้จะแต่งกายธรรมดา และอยู่ในอิริยาบถผ่อนคลาย ทว่ากลิ่นอายแห่งความสูงศักดิ์ก็แผ่ซ่านไปทั่ว แวดตาของเสวียนเฟิงสงบราบเรียบ

“ส่งคนไปสั่งหารนางเสียว”

“ขอรับ อ้อ ยังมีข่าวมาอีกว่าใต้เท้าจางเชิญหมอเหอเหอไปที่จวน ด้วยขอรับ แต่ไม่ได้รับรายงานว่ามิผู้ใดเจ็บป่วย ท่านจะให้สืบต่อไปหรือไม่ว่า ใต้เท้าจางเชิญหมอเหอไปทำอะไร”

ชายหนุ่มลุกขึ้นยืน ใบหน้าหล่อเหลาอมยิ้มน้อยๆ ก้าวเท้าออกจากศาลา ริมน้ำพลางเอ่ย “ไม่ว่าเป็น หากข้าไม่อนุญาต แม้แต่ชื่อท่านหมอเหอเขายังไม่มี โอกาสจะได้ยินเสียด้วยซ้ำ ข้าจะไม่รู้ได้อย่างไรว่าเขาเชิญท่านหมอเหอไปทำไม” เดินไปได้สักห้าก้าวชายหนุ่มก็หยุด ก่อนจะเปลี่ยนใจ “ยังไม่ต้องส่งคนไปสั่งหาร นาง ข้าจะแวะไปดูฝีมือของท่านหมอเหอเสี่ยวหน่อย ดูซิว่าจะสมคำเล่าลือหรือไม่”

สายลับผู้หนึ่งคุกเข่าประสาธน์มือเป็นการรับคำ ก่อนจะล่าถอยไปอย่าง เรียบเชียบ

ใต้เท้าจางเรียกข้ามาพบ พอข้ามาถึงสาวใช้ก็เดินนำไปยังห้องติดสวน ห้องนี้เปิดประตูกว้าง ไม่มีโต๊ะเก้าอี้ มีเพียงเบาะรองนั่งกับพื้น สาวใช้สองคน กำลังจัดดอกไม้้อยู่ ใต้เท้าจางนั่งอยู่ในตำแหน่งประธาน ข้าคารวะใต้เท้าจาง แล้วเขาก็กวัดมือให้ข้านั่งลงที่เบาะซึ่งเอียงไปด้านซ้าย ข้านั่งประสาธน์มือไว้บน ตักด้วยสีหน้าเรียบเฉย รอฟังเขาว่าจะมีบัญชาอะไร สาวใช้ซึ่งจัดดอกไม้เสร็จ แล้วยกมาตั้งไว้ตรงกลางห้อง จากนั้นสาวใช้อีกกลุ่มก็ยกชุดชงชาเข้ามา ข้า เหลือบไปมองใต้เท้าจางอย่างแปลกใจ เขาแยมยิ้มอย่างผู้ใหญ่ใจดีให้ข้าขณะ เอ่ย

“วันนี้ข้าว่าง คิดจะผ่อนคลายสักหน่อยจึงเชิญเจ้ามาชงชา”

ข้ายังไม่ทันเอ่ยรับคำ บ่าวไพร่ก็เข้ามารายงานสีหน้าลนลาน

“นายท่านขอรับ ท่านองค์เสด็จมา กำลังมุ่งมาทางนี้แล้วขอรับ”
หน้าของใต้เท้าจางเปลี่ยนสี ยังไม่ทันจะขยับตัว เสียงทุ้มกังวานของ
บุรุษสูงศักดิ์ก็ตั้งขึ้นที่หน้าห้อง

“รบกวนใต้เท้าจางแล้ว วันนี้เป็นทางไม่มีฐานะที่ไหน จึงขอแวะมา
รบกวน”

ข้านั่งก้มหน้าอยู่จึงได้ยินเพียงเสียงเสียดสีกันของเนื้อผ้าขณะก้าวย่าง
ชินอ่อนผู้หนึ่งถือวิสาสะก้าวเข้ามาในห้อง ใต้เท้าจางซึ่งมีที่ท่าสุขุมอยู่เป็นนิจ
ถึงกับติดตัวขึ้นจากที่นั่ง เชื้อเชิญให้ชินอ่อนนั่งในตำแหน่งประธานแทนที่ตน

“เชิญท่านองค์พะยะคะ กระหม่อมยอมยินดีที่พระองค์ให้เกียรติมาถึง
จน”

ชินอ่อนไม่ได้สนใจใต้เท้าจางมากนัก เพียงนั่งลงแทนที่แล้วตัวตสยตม
มองมาทางข้า

“โหมงามผู้นี้เป็นใครกัน”

ใต้เท้าจางมีสีหน้ากระอักกระอ่วนแต่ก็ปรับให้สงบราบเรียบได้อย่าง
รวดเร็ว “นางเป็นบุตรสาวบุญธรรมของกระหม่อมเอง อวีเออร์ ยังไม่คารวะ
ท่านองค์อีกหรือ”

“อวีเออร์ถวายพระพรท่านองค์พะยะคะ” ข้าก้มลงคำนับกับพื้น ทว่าไม่รู้
ชินอ่อนไม่ใส่ใจหรือจงใจจะแกล้งข้ากันแน่ จึงหันไปพูดเรื่องอื่นกับใต้เท้าจาง
ปล่อยให้ข้าหมอบราบอยู่กับพื้นเช่นนั้น

“ไม่ทราบเป็นทางมารบกวนฐานะสำคัญของท่านหรือไม่”

“หามิได้พะยะคะ กระหม่อมเพียงจะให้อวีเออร์ซงซา ไม่ได้สลักสำคัญ
อะไร อวีเออร์ เจ้ากลับไปก่อนเถอะ” ใต้เท้าจางดูเหมือนจะคอยโอกาสให้ข้า
ปลีกตัวออกมา จึงรีบเอ่ยปากไล่ข้าทันที

“ไม่ต้องไปหรอก เป็นทางเองก็ไม่ได้มีฐานะสำคัญอันใด พักดื่มชาที่นี่
เสียหน่อยก็ดี”

ข้าค่อยๆ ยืนร่างขึ้นจากพื้น ในใจรู้สึกกรุ่นโกรธชินอ่อนผู้หนึ่ง ดูท่าทาง

จะเป็นคนเอาแต่ใจไม่น้อย แต่ก็คงเป็นธรรมดาของพวกเชื้อพระวงศ์ที่ไม่ใคร่จะเห็นใครในสายตา ข้าหันไปสบตาใต้เท้าจาง เห็นเขาพยักพยเคียดให้ข้าซงซา จึงค่อยเดินเข้าไปยังชุดซงซาที่สาวใช้ยกมาวางไว้มุมหนึ่ง ขณะตักน้ำร้อนลวก กาดินเผา ข้ารู้สึกได้ถึงสายตาของซินอ่องที่จับจ้องมือขาวเรียวอ่อนช้อยของข้าไม่วางตา

“บุตรีของใต้เท้าจางคงมารวากับนางจิ้งจอก”

คำพูดของเขาทำให้ข้าเกือบจะทำกาดินเผาหลุดมือ ‘นางจิ้งจอก’ ถือเป็นคำชมที่เหน็บแนม ไม่ต้องหันไปมองข้าก็รู้สึกได้ว่าใต้เท้าจางคงจะยิ้มฝืดเพื่อน

“มีได้ๆ นางเป็นเพียงเด็กกำพร้ายากจนที่เข้ารับอุปการะเท่านั้น ไหนเลยจะดงามดังท่านว่า”

ข้าใช้ตะเกียบคีบใบชาใส่กา ลวกด้วยน้ำร้อนแล้วเททิ้ง พยายามไม่ให้สีเจือปนสนทนาของคนทั้งคู่ ขณะตักน้ำร้อนใส่กา ก็รู้สึกได้ว่าซินอ่องผู้นั้นโยนคำถามใส่ข้าโดยตรง

“ผู้ใดอบรมการชงชาให้เจ้าริ ช่างดูสงบ เรียบง่าย สง่างาม เข้าถึงสุนทรียศาสตร์ของการชงชayingนัก”

ข้าปิดฝากาน้ำชา ทิ้งให้ใบชาแช่ในน้ำร้อนเพื่อปล่อยกลิ่นและรสชาติหอมกรุ่น จากนั้นจึงหันมาประสานมือตอบ

“หม่อมฉันมีความสามารถธรรมดา เพียงแต่ได้รับการชี้แนะจากอาจารย์ที่ท่านพ่อจัดหาให้เพคะ”

ใต้เท้าจางดูเหมือนจะผ่อนลมหายใจน้อยๆ แน่ละ เขาคงกลัวข้าจะตอบว่าแม่หม่มหลินเป็นผู้สอน หากตอบเช่นนั้นย่อมจะเป็นการเปิดเผยตนเองว่ามีเส้นสายในวังมากเพียงใด อีกทั้งยังอาจทำให้ซินอ่องระแวงสงสัยว่าเป็นเพียงบุตรบุญธรรมคนหนึ่ง ไปต้องให้หัวหน้ากุกูมาสอนด้วย

ครั้นเวลาเหมาะสม ข้าก็เทน้ำชาลงในถ้วยกระเบื้องเนื้อดีสามใบเพียงครึ่งหนึ่ง ข้าประคองถ้วยชาไปให้ซินอ่อง เขาทอดสายตามองถ้วยชาในมือของข้านิ่งเฉยอยู่ครู่หนึ่งจึงค่อยยื่นมือมารับ เมื่อส่งชาให้ใต้เท้าจางแล้วข้าก็กลับมา

นั่งที่

“อ้อ...ชาติ” ซินอ่องเอ่ยขณะประคองถ้วยชาจปลายจมูก จากนั้นจึงค่อยละเลียดดื่มชาร้อนหอมกรุ่นลงคอ ยกถ้วยชาเพียงสามครั้ง ถ้วยของซินอ่องก็ว่างเปล่า ข้าประคองกาน้ำชาเข้าไปรินให้เขา จนบัดนี้ยังไม่ได้เหลือบมองหน้าเขาลักนิต รับรู้ได้เพียงสายตาทรงอำนาจที่จับจ้องมา

“ปีนี้เจ้าอายุเท่าไรแล้ว”

“เรียนท่านอ่อง หม่อมฉันอายุย่างสิบห้าแล้วพะยะค่ะ” ข้าหลุบตาลงขณะตอบ

“สัปดาห์หน้านางก็จะเข้าพิธีปักปันแล้วพะยะค่ะ” ใต้เท้าจางเสริมหน้าเสียงไม่แน่ใจ

“หากนางยังมีได้หมั้นหมายกับผู้ใด เป็นหวางหมายจะตบแต่งนางเป็นหวางเพย ใต้เท้าจางว่าอย่างไร”

ข้าตกตะลึง มือที่ถือกาน้ำชาชะงักค้าง น้ำชาในมือของใต้เท้าจางกระฉอก แฉะลลิ่ง ลงทุนกับข้าไปมากมายขนาดนี้ หวังจะเอาไว้ใช้งานในวังอยู่ดีๆ ถูกซุบมือเปิบไปเช่นนี้ ผู้ใดจะทนได้กัน แต่ซินอ่องไม่น่าจะจริงจังนัก ตำแหน่งของเขาเป็นรองเพียงฮ่องเต้ อยู่ดีๆ จะอยากได้ผู้หญิงไม่มีหัวนอนปลายเท้าอย่างข้าไปเป็นชชายาเอกได้อย่างไร ข้าเป็นเพียงเบี้ยตัวหนึ่งเท่านั้นนะ หรือว่าเขาแค่อยากจะแหย่ใต้เท้าจางเล่นๆ กัน ข้าไม่แน่ใจนัก

“เอ่อ...เรียนท่านอ่อง เรื่องสมรสของสตรีเป็นเรื่องใหญ่ กระหม่อมขอให้เลยพิธีปักปันไปก่อนแล้วจึงค่อยให้คำตอบได้หรือไม่พะยะค่ะ”

“ใต้เท้าจางคิดว่าการแต่งข้าวังเส้นหยางกงเป็นเรื่องที่ต้องพิจารณาด้วยหรือ” หน้าเสียงไว้ตัวของซินอ่องเย็นเยียบ

“กระหม่อมมิบังอาจพะยะค่ะ เพียงแต่อวีเออร์ยังเล็กนัก กระหม่อมเพียงอยากเก็บไว้กับตัวให้นานหน่อย” ใต้เท้าจางรีบปฏิเสธ

“สตรีเข้าพิธีปักปันยังนับว่าเล็กอยู่อีกหรือ ใต้เท้าจางคงจะเห็นว่าวังเส้นหยางกงของเป็นหวางเล็กไป หมายตาสถานที่ใหญ่กว่านั้นกระมัง” ถ้อยคำ

เป็นนัยของชินอ่องทำให้ได้เท้าจางถึงกับเหวี่ยงแต่กเต็มหน้า ชินอ่องผู้ซึ่งช่าง
ร้ายกาจยิ่งนัก เพียงคำพูดไม่กี่คำถึงกับทำลายแผนการของจางอี่หมิงลงได้
ได้เท้าจางผู้ที่ซื่อซู้จก ใช้คนที่ต่อกรด้วยง่าย ๆ เสียที่ไหนกัน ซ้ำรอดูว่าได้เท้า
จางจะตอบว่าอะไร

“มึกล้ำๆ หากท่านอ่องไม่รังเกียจจื่อเออร์ที่เป็นเด็กกำพร้าชาติกำเนิด
ต่ำต้อย กระทบอ้อมก็ยินดียิ่งนักพะยะค่ะ”

คำตอบของเขาทำให้ซำตกตะลึงราวกับฟ้าผ่ากลางวันแสกๆ เขาละทิ้ง
ซำ ยกซำให้ชินอ่องผู้ร้ายกาจนี่นะหรือ ซำลอบกลืนน้ำลายลงคอพลางแอบ
ซ้อนสายตาขึ้นมองเขาเป็นครั้งแรก

สี่ แผนสำรอก

รูปเดียวเท่านั้นที่เข้าวัดสายตาขึ้นมอง ความประหลาดประหลาดก็
ถ้าถมเข้ามาเต็มอก ดวงตาของคนเช่นไรกันจึงน่ากลัวถึงเพียงนี้ สายตานั้น
คมปลาบ เห็นเพียงประกายอันมีมิติดุจหุบเหวที่ไรกัน เขาคงเป็นคนโหดเหี้ยม
ไม่น้อย ในแววตาจึงดูเหมือนไม่มีความอบอุ่นอยู่เลย ด้วยความกลัวซ้ำจึง
ไม่ทันใส่ใจรายละเอียดอื่นๆ บนใบหน้าของชินอ่อง ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเขาหน้าตา
เป็นอย่างไร ครั้นหลบสายตาเขาแล้วก็ไม่มีขวัญกล้าจะแอบมองอีก

ขณะที่ทุกคนกำลังนั่งนิ่งไปอย่างทำอะไรไม่ถูก ชินอ่องก็ไม่รอช้า เรียก
ผู้ติดตามที่ยืนเฝ้าอยู่หน้าห้อง

“เฉินซี ให้คนร่างสัญญาหมั้นหมายเสร็จแล้วนำเข้ามาให้เป็นหวาง”

เพียงไม่นานสัญญาหมั้นหมายระหว่างชินอ่องกับซำก็เรียบร้อยเรียบร้อย
เรียบร้อยโดยที่ซำไม่มีโอกาสได้ชำเลื่องมองในสัญญาฉบับนั้นเลยสักนิด ทุกสิ่ง
ล้วนเป็นใต้เท้าจงจัดการแทน ใบหน้าของใต้เท้าจงราวกับกลืนยาพิษ ถูก
มัดมือชกเช่นนั้น ในใจเขาคงขมขื่นเหลือจะกล่าว ซำเองก็ไม่ต่างกัน ซำอดกังวล
ถึงอนาคตไม่ได้ เขาเป็นคนอย่างไรซำยังไม่รู้จักเลยเสียด้วยซ้ำ คิดดูแล้วมีผู้
เข้าไปเป็นพระสนมนางในเสียดีกว่า อย่างน้อยมีสตรีนับพัน ซำก็ไม่ต้องรับมือ

กับห้องเต็บอยนักรอก อย่างดีก็แค่สู้รบตบมือกับเหล่าสตรีนางในที่มาก
เล่ห์กลเท่านั้น

“น้อมส่งเสด็จท่านอ่องพะยะค่ะ”

ขณะที่กำลังใช้ความคิด เสียงของใต้เท้าจางก็ดังสติซ้ากลับมา ซ้ารีบ
ค้อมกายส่งเสด็จตาม ซินอ่องที่กำลังจะก้าวออกจากห้อง อยู่ๆ ก็หันกลับมา
ราวกับนึกอะไรได้

“อวีเออร์ พิธีปักปันของเจ้า เป็นหวางจะมาร่วมงานด้วย”

เพียงได้ยิน ซ้าก็สั่นเต็มไปทั้งร่าง ความรู้สึกหวาดกลัวชายคนนี้ครอบงำ
จิตใจช้ำอย่างน่าประหลาดตั้งแต่เจอกันครั้งแรก เหมือนกับว่าซ้าเคยได้รู้จักเขา
มาก่อน แต่มันจะเป็นไปได้อย่างไรกัน ซ้ารีบตั้งสติเอ่ยขอบคุณ

“ขอบพระทัยท่านอ่องเพคะ”

สายตาส้าจับจ้องอยู่เพียงรองเท้าปักปลายและชายเสื้อคลุมมังกรสีเล็บ
ซินอ่องมองร่างกายสันเทาของซ้าอยู่ชั่วครู่ก่อนจะสาวเท้าจากไป

**ใต้เท้าจางสีหน้าบึ้งตึงจนซ้าไม่กล้าแม้แต่จะเอ่ยปาก มือของเขากำหมัด
แน่นอยู่เป็นนาน ในที่สุดก็มองมาที่ซ้าอย่างซึ่งใจ**

ซ้าก้มหน้าลง พอละคาดเดาความคิดของเขาได้ เขากำลังเสียดาย หาก
ต้องสูญเสียซ้าไปให้ซินอ่อง มิสู้เขาเก็บซ้าไว้เองตั้งแต่แรกหรือ คราวนี้คนก็ไม่
อาจได้ใช้ เก็บไว้เองก็ไม่ได้ เหมือนกับที่ผ่านมาเขาตัดสินใจแต่งงานให้ซินอ่อง
เปล่าๆ เสียอย่างนั้น ใจซ้าตันตึกตัก หวังว่าเขาจะไม่ทำอะไรบ้าๆ หรอกนะ
อย่างน้อยคงจะต้องเห็นแก่หน้าซินอ่อง ไม่กล้าลวงเกินกว่าที่หวางเพยอย่างซ้า
เป็นแน่

ใต้เท้าจางครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งก็เอ่ยออกมาซ้าๆ สีหน้าดีขึ้น

“เชื่อว่าละหมดหนทางเสียทีเดียว ประเดี๋ยวซ้าจะให้คนส่งข่าวแก่ไทเฮา
เจ้าเองก็ไม่ต้องกังวลไป แผนการนี้ตระเตรียมมาเนิ่นนาน ซ้าย่อมไม่มีทาง
ล้มเลิกกลางคันแน่”

เห็นใหม่เล่า ข้าคิดแล้วว่าคนเจ้าแผนการอย่างไ้แต่ทำจางไม่มีทางจนตรอกแน่

เมื่อแผนการจิบซาของไ้แต่ทำจางล่มไม่เป็นท่า ข้าจึงกลับมาที่ห้องของตัวเอง รู้สึกไม่สบายใจจนต้องล้มตัวลงนอน ดวงตาของชินอ่องยังติดอยู่ในความทรงจำ ตัวข้าสั่นเทาขึ้นมาอีก คราวนี้ข้ารู้สึกเป็นกังวลจริงๆ

วันรุ่งขึ้นไทเฮาส่งคนมารับข้าเข้าวัง ข้ารู้ว่านี่ต้องเป็นแผนการของไ้แต่ทำจาง เงินเงินช่วยแต่งกายให้ข้าอย่างประณีตแล้วติดตามข้าเข้าวัง ไ้แต่ทำจางลงมืออย่างรวดเร็ว เขายังไม่ไว้วางใจข้าจึงไม่ได้เล่าเรื่องราวอะไรให้ฟัง ข้าเข้าวังไปทั้งๆ ที่ไม่รู้ต้นลึกหนางบางอะไรทั้งสิ้น รู้แต่เพียงว่าไทเฮาเป็นพี่สาวของเขา

คนของไทเฮาพาข้าไปที่ตำหนักฉือหนิง ยามที่ข้าไปถึงก็ได้ยินเสียงพูดคุยดังลอดออกมา ชั้นที่ที่ฝ้าประตูเห็นเข้ามาถึงก็เดินเข้าไปด้านใน ครู่หนึ่งก็กลับออกมาซานเสียดัง

“ไทเฮามีรับสั่งให้คุณหญิงอวีซิงเข้าเฝ้า”

ข้าก้าวเข้าไปในห้อง เห็นสตรีวัยกลางคนท่าทางมีสง่าราศีผู้หนึ่งนั่งอยู่กับบุรุษผู้หนึ่งซึ่งหันหลังให้ ข้าจึงตรงเข้าไปยอบกายคารวะอย่างนอบน้อม

“อวีซิงถวายพระพรไทเฮาพะคะ”

ข้าไม่รู้ว่่าอีกคนเป็นใคร แต่พอจะเดาได้ ครั้นไม่มีใครเอ่ยแนะนำจึงต้องแสสร้งทำเป็นไม่รู้ต่อไป

“อวีซิงคารวะท่านผู้อาวุโส”

ข้าเอ่ยจบเขาก็หัวเราะเสียดังลั่นทันที

“อย่างเรานับเป็นผู้อาวุโสแล้วหรือ” เขาเอ่ยพลางหันกลับมา ชั่วขณะที่ประสาณสายตากัน บุรุษผู้นั้นก็นิ่งค้างไปในทันที ไ้แต่เฮาแอบยิ้มอย่างพอพระทัย

“เด็กโง่ ยังไม่รีบถวายบังคมฝ่าบาทอีกหรือ”

นั่นปะไร ข้าเดาผิดเสียที่ไหน แต่ยามนี้ไม่ใช่เวลาที่จะมาตีใจที่ข้า

ทายถูก ข้าราชการคอยการวะอีกฝ่ายอย่างรวดเร็ว

“ถวายบังคมฝ่าบาทเพคะ อวีซึ่งมีตาแต่ไร่แคว ขอฝ่าบาทพระราชทาน
อภัยด้วยเพคะ”

ภายในห้องเสียบังไปชั่วอึดใจ ข้าย่อขาค้างจนเมื่อยก็ยังไม่ไต่ยีนเสียง
โต ครู่หนึ่งจึงค่อยไต่ยีนเสียงกระแอมดังมาจากห้องเต้

“ลุกขึ้นเถิด”

ครั้นข้ายลุกขึ้นยืนแล้ว ไทเฮาก็พระราชทานเก้าอี้ให้หนึ่ง ข้านั่งก้มหน้า
ประสานมืออย่างเจียมเนื้อเจียมตัว ไต่ยีนเสียงห้องเต้เอ่ยขึ้น

“ผู้นี้คือ?”

“หลานสาวของข้า บุตรีของจางอี่หมิง” ไทเฮาตอบ ดวงตาพระนางเป็น
ประกาย

“เหตุใดข้าไม่เคยไต่ยีนมาก่อนว่าใต้เท้าจางมีบุตรจริงดงเช่นนี้” ห้องเต้
ถามด้วยท่าทางสนใจ เขาดูเก๋เขินเล็กน้อย ข้าเห็นไทเฮาไม่ตอบจึงต้องตอบ
เอง

“ทูลฝ่าบาท หม่อมฉันเป็นบุตรบุญธรรมของใต้เท้าจางเพคะ ที่ผ่านมา
หม่อมฉันเป็นเพียงเด็กโง่เขลา ใต้เท้าจางเมตตาจึงให้อาจารย์มาอบรมที่จวน
ไม่ได้ออกไปไหน จึงไม่ค่อยมีคนรู้เพคะ”

“สัปดาห์หน้าเจ้าก็จะเข้าพิธีปักปันแล้วมีเซรี” ไทเฮาเอ่ย พลงหันไป
เรียกนางกำนัล “ไปเอาปิ่นหยกลายเมฆมงคลุมมา”

เพียงไม่นานนางกำนัลก็ยกกล่องไม้ฉลุลายประณีตออกมา

“ของกำนัลเล็กๆ น้อยๆ จากข้า รับไปสิ”

ข้ารับกล่องไม้ไว้ในมือ พลงเอ่ยขอบคุณไทเฮา ไทเฮาชวนข้าคุย
สัพเพเหระ สายตาของห้องเต้ยังคงจับจ้องอยู่บนใบหน้าของข้าตลอดเวลา
ข้าจึงไม่กล้าเงยหน้าแม้สักนิด ในที่สุดก็ไต่ยีนน้ำเสียงกลัวหัวเราะของห้องเต้

“เราน่ากลัวมากอย่างนั้นหรือ เหตุใดเจ้าจึงไม่ยอมเงยหน้าขึ้นมาสักนิด
เล่า หรือเรามีเขางอก มีเขี้ยวออกมาจากปากหรือไร”

ข้าแยมั้มมุปาก รีบเอ่ยตอบทั้งที่ยังก้มหน้า “หามิได้พะคะ หม่อมฉัน
เพียงแต่รู้สึกยำเกรงในพระราชอำนาจ หม่อมฉันต่ำต้อยนัก แม้แต่พระพักตร์
ก็ไม่สมควรได้เห็น”

“เฟิงจวิน เหตุใดจึงแก้งนางเช่นนั้น” ไทเฮาแสรังเอ็ด ฮ่องเต้หัวเราะ
แล้วเอ่ยกับข้าอย่างหยอกเย้า

“อวีซิง เยกหน้าขึ้นมาเถิด เราไม่ได้อยากคุยกับหน้าผากของเจ้า ให้เรา
มองหน้าหน่อยไม่ได้หรือ เราอนุญาตให้เจ้ามองเราเป็นการแลกเปลี่ยน”

ในเมื่อฮ่องเต้มีกระแสรับสั่ง ข้าจึงต้องทำตามอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เมื่อ
ได้มองเต็มตาก็อดดูทานในใจไม่ได้ เขาเป็นเพียงเด็กหนุ่มอายุราวสิบเจ็ด
สิบแปดเท่านั้นเอง ใบหน้าคมสันนั้นเกลี้ยงเกลาดูมีสง่าราศี ข้าไม่นึกฝันมาก่อน
ว่าฮ่องเต้จะเป็นเพียงเด็กหนุ่มซี้เล่นคนหนึ่งเท่านั้น

ฮ่องเต้มองข้าอย่างเพ่งพินิจด้วยสายตาพิงใจ ไทเฮามองตาม จากนั้น
จึงออกปากไล่ข้าอย่างรู้จังหวะ

“เวลาก็ไม่ช้าแล้ว เจ้ากลับไปก่อนเถิด ข้ากับฮ่องเต้มีเรื่องจะหารือกัน
สักหน่อย”

ข้าเดินตามคนของไทเฮาออกจากตำหนัก ในใจรู้สึกกว้างโหวง รู้อยู่แก่ใจ
ดีว่าจะเกิดอะไรขึ้นต่อจากนั้น ไทเฮาคงจะกำลังพยายาม ‘ขาย’ ข้าให้แก่ฮ่องเต้
หนุ่มน้อยนั้น นึกถึงสายตาของเขาที่มองข้าก็รู้สึกเวทนานัก ข้าได้แต่หวังว่า
ฮ่องเต้จะทรงพระปรีชาสามารถ ไม่ตกเป็นเครื่องมือของคนอื่นเหมือนอย่างข้า
แต่ใครจะสามารถบอกได้เล่า ในเส้นทางแห่งอำนาจ ต่างก็ใช้ประโยชน์จาก
อีกฝ่าย ไม่ว่าใครล้วนตกเป็นเครื่องมือโดยจะรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม แต่ผู้แพ้โดย
สิ้นเชิงก็คือคนที่ไม่มีอำนาจในมืออย่างข้านี่เอง

ชินอ่องเคาะนิ้วเรียวยาวกับกรอบหน้าต่างรถม้า ตั้งแต่ออกจากจวน
ตระกุกกลาง เขาก็อยู่ในท่าครุ่นคิดเช่นนั้นมาตลอด
จางอวีซิง... สตรีผู้นี้สำคัญนัก

ยาของหมอเหอถึงมีแสงตำลึงทองก็ใช้ซื้อหาได้ สตรีที่เคยกินยานี้มีจำนวนนับนิ้วได้ พวกนางล้วนเป็นยอดพญ แต่ละครคนเบื้องหลังไม่ธรรมดา เสวียนเฟิงเคยเห็นคนที่กิน 'โคมงามแสงตำลึง' มาก่อน ยานี้นับเป็นยาวิเศษที่ช่วยปรับโคมสตรี เพียงแต่เสวียนเฟิงไม่คิดว่าจางอวี่ซิงจะงามได้ถึงขั้นนั้น ก่อนจะกินยานั้น นางจะงดงามสักปานใด

เสวียนเฟิงหลับตาลง เขาตัดสินใจผิดพลาดไปเสียแล้ว อันที่จริงเขาควรส่งคนไปสังหารนางตั้งแต่ต้นเพื่อตัดไฟเสียแต่ต้นลม ไม่ควรเลย ไม่ควรคิดจะไปดูผลงานท่านหมอเหอ

เมื่อลืมตาขึ้นอีกครั้ง ดวงตาดำสนิทของชินอ๋องก็คมกล้า มุมปากเหยียดขึ้นอย่างเยาะหยัน แผนการครานี้ของตระกูลจางร้ายกาจนัก เขาประเมินคนพวกนี้ต่ำไป นึกถึงเบี้ยตัวใหม่ของศัตรูแล้วก็สั่นสะเทือนในอกนัก บุรุษเต็มตัว เช่นเขาเห็นแล้วยังใจเต้น นับประสาอะไรกับช่องเต้ที่ยังเป็นเพียงหนุ่มน้อย เลือดร้อนเล่า อานาภาพทำร้ายล้างของนางช่างรุนแรงนัก หากตระกูลจางส่งนางเข้าวังได้สำเร็จ มีหรือที่ช่องเต้หนุ่มจะไม่หวนใจ

เสวียนเฟิงยกมือขึ้นทาบกับสัญญาหมั้นหมายที่เก็บไว้ในอกเสื้อ เขาไม่สนใจตำแหน่งหวางเพยที่จะมอบให้นางสักนิด ขอเพียงช่วยยับยั้งแผนการที่คนพวกนี้มีต่อช่องเต้ได้ก็พอแล้ว เขาชิงลงมืออย่างนุ่มนวลเช่นนี้ ย่อมรู้ดีถึงผลลัพธ์ที่จะเกิดขึ้น ถึงแม้ต่อหน้าจางอวี่ซิงจะโอนอ่อนผ่อนตาม แต่เขามั่นใจว่าอีกฝ่ายย่อมจะหาทางแก้ลำได้แน่ และแยะไปกว่านั้น อาจถึงคราวที่เขาต้องตกที่นั่งลำบากก็เป็นได้

ห้า

บทเพลงกระเรียนสู่ฟ้า

ตั้งแต่ได้สบตากับชินอ่อนครานั้น ข้าฝืนเห็นตัวเองในสถานที่ประหลาด
รายล้อมด้วยผู้คนแปลกหน้า ได้ยินเสียงทุ้มอ่อนโยนเรียกหาชียิน...ชียิน...
อยู่ไม่ขาด เมื่อตื่นขึ้นมาก็นึกไม่ออกว่าชียินผู้นั้นเป็นใคร

ชียิน...พัคตร์กวนอิม

อยู่ๆ ฉายานี้ก็ผุดขึ้นมาในหัว ฟังดูคุ้นเคยอย่างน่าประหลาด ความ
ทรงจำที่ไม่ปะติดปะต่อ ไม่รู้ว่าจากชาติไหนผุดขึ้นมาอย่างรางเลือน อาจจะเป็น
นิทานที่ข้าเคยได้อ่านในวัยเด็ก ชียินมีรูปโฉมงดงามนัก เป็นที่หมายปองของ
บุรุษผู้กล้าทั่วทั้งใต้หล้า แต่ชะตาชีวิตของโฉมงามชียินช่างอาภัพเหลือเกิน
ความงามของนางเรียกได้ว่าต้องคำสาป

เป็นที่ปรารถนา แต่ไม่อาจเป็นที่รัก

เพียงนึกถึงชื่อชียิน จิตใจข้าก็ห่อเหี่ยว แต่กลับจำไม่ได้ว่าเรื่องราวเป็น
อย่างไร หรือว่าจิตใจสำนึกของข้ากำลังส่งเสียงเตือน บางทีชะตาชีวิตข้าอาจไม่
ต่างจากชียินก็ได้ ยิ่งตั้งแต่ได้รับยาบ้าๆ นั้น ข้าก็รู้ตัวดีว่าตนเองจะต้องเป็นที่
ซึ่งนำหน้าของเหล่าสตรี เป็นที่ปรารถนาหมายจะครอบครองของบุรุษ ข้าอด
รู้สึกหวาดหวั่นขึ้นมาไม่ได้ เวลาที่จิวอย่างข้าจะต้องออกโรงอยู่อีกไม่ไกลแล้ว

พิธีปักปันของข้าซึ่งเป็นเพียงบุตรบุญธรรมของใต้เท้าจริง ๆ แล้วไม่ได้มีความสลักสำคัญอะไร แต่เมื่อผู้คนได้ข่าวว่าชินอ่องจะเสด็จมาร่วมงานต่างก็ตอบรับเทียบเชิญกันอย่างคับคั่ง ทางฝ่ายคนจากตระกูลจางเองมีเพียงฝ่ายชายเข้าร่วม ประมุขของตระกูลคนอื่นๆ รวมถึงเหล่าคุณชายเสเพลต่างเผ้ารอยลโฉมบุตรบุญธรรมอย่างข้า ส่วนบรรดาสุหยินต่างหาข้ออ้างพาบุตรสาวออกจากงานไปสิ้น บ้างก็ว่าไปเยี่ยมผู้เฒ่าจากตระกูลเดิมซึ่งอยู่ต่างเมือง บ้างก็ไปถือศีลที่วัด แน่ละ ใครจะอยากอยู่ร่วมแสดงความยินดีกับผู้หญิงที่ไม่ได้เป็นแม่แต่ญาติ แถมยังดงามเกินหน้าเกินตาตัวเองและบุตรสาวเล่า นอกจากนี้จะไม่อยากเห็นข้าแล้ว พวกนางคงจะไม่อยากป็นหน้าพียงแขกหรือที่มาก็ชื่นชมข้าหรือ

ข้าเตรียมปิ่นลายเมฆมงคูลที่ได้รับพระราชทานจากไทเฮาไว้เข้าพิธี แต่ก่อนที่พิธีจะเริ่ม ชั้นที่จางวงหลวงก็อัญเชิญราชโองการมาถึงข้า ข้าคุกเข่าลง

“จางอวิ๋ชิง บุตรีของจางอ๋หมิง เสนาบดีฝ่ายขวา รูปโฉมงดงาม กิริยามารยาทเรียบร้อยสมเป็นกุลสตรี จึงพระราชทานปิ่นทองลายหงส์ จบราชโองการ”

ข้ากล่าวขอบพระทัยแล้วลุกขึ้น กงกงพยักพยเปิดให้ชั้นที่น้อยถือกล่องมาส่งให้ ใต้เท้าจางมีสีหน้ายินดีเอ่ยขึ้น

“เราใช้ปิ่นพระราชทานนี้เข้าพิธีเถิด”

ข้ารู้สึกไม่เข้าที่ เหมือนมีอะไรบางอย่างไม่ถูกต้อง ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงประกาศ

“ท่านอ่องเสด็จ”

ผู้คนในงานต่างพากันยกมือถวาย เวงร่างสูงใหญ่สง่างามเดินอาดๆ เข้ามาในงาน

“ลุกขึ้นเถอะ ไม่ต้องมากพิธี”

กล่าวจบชินอ่องก็เดินตรงมาทางข้าและใต้เท้าจาง สายตาของเขาเหลือบมองปิ่นพระราชทานจากช่องเตี้นเมื่อข้าแล้วไปหยุดอยู่ที่ปิ่นพระราชทานจาก

ไทเฮาที่วางอยู่บนโต๊ะ กระโถย่นเย็บที่แผ่ออกมาทำให้ลมหายใจเข้าติดขัด
ในทันที

“เฉินซี” เขาเอ่ยเสียงเข้ม

คนสนิทของเขารีบถือกล่องมาย่อกายส่งให้ เขาเอื้อมมือหยิบกล่องไม้
ในมือข้างหนึ่งให้ใต้เท้าาง

“พิธีในวันนี้ใช้ปืนของปืนหางก็แล้วกัน”

กล่าวจบก็คว่ำกล่องจากเฉินซีมายัดเยียดใส่มือข้า เห็นข้ามีนงอยู่
เขาก็เอ่ยขึ้น

“เปิดดูสิ ชอบหรือไม่”

ข้าเปิดกล่องไม้ด้วยมืออันลั่นเทา ภายในกล่องบรรจุปืนทองลวดลาย
หงส์เห็นคาบมุก อ่อนช้อยสูงค่านัก

“ของขวัญแก่ว่าที่หวางเพย”

น้ำเสียงที่ติดจะยโสเย็นชาอยู่เป็นนิจปรากฏร่องรอยยั่วเย้า ข้ารู้สึก
ประหลาดใจจนต้องเงยหน้าขึ้นมองเขาอย่างอดใจไม่ไหว ยามมีรอยยิ้มดวงตา
ของเขาจะเป็นเช่นไรกันนะ ช่วงขณะนั้นข้าลืมนึกความหวาดกลัวไปเสียสนิท

ท่ามกลางความมืดมิดในดวงตาดำสนิท ข้าเห็นประกายเล็กๆ แห่งความ
อบอุ่น เมื่อเห็นว่ายามนี้เขาไม่ได้ดูโหดร้ายอย่างที่คิด ข้าก็ทำใจกล่อมงอไปหน้า
เขาอย่างสำรวจตรวจตรา

ชินอ่องรูปงามถึงเพียงนี้เลยหรือ

ลมหายใจของข้าสะดุด ประมวลภาพหนุ่มหล่อทั้งหมดที่ข้าเคยเห็นทั้ง
ในชาติที่แล้วและชาตินี้ ยังไม่มีใครเทียบได้กับเลี้ยวหนึ่งของชินอ่องผู้นี้เสีย
ด้วยซ้ำ ข้ารู้ตัวว่าผิวหน้าของตัวเองแดงช้ำนก็ตอนที่เห็นรอยขบขันในดวงตา
เขา จึงรีบก้มหน้าหลบสายตาวาววามนั้น

เขาเห็นข้าเขินอายก็ไม่ได้ต่อความอีก หันไปเอ่ยกับใต้เท้าางให้เริ่มพิธี
เสร็จจากพิธีชินอ่องก็ลากลับ ไม่ได้ร้องอยู่จนเสียงต่อ เขาไม่ได้แสดงความสนใจ
ข้ามากไปกว่าเดิม ค่อยทำให้ข้าโล่งอกขึ้นมาบ้าง อยู่ต่อหน้าเขา ข้ามีแต่จะท่า

เรื่องชายขี้หน้า

ดีเหล็กต้องดีเมื่อร้อน สองสัปดาห์ถัดมา ได้เท่าจางก็พาเข้าไปร่วมงานเลี้ยงชมบุปผาในวังหลวง จุดประสงค์ของงานนี้ก็เพื่อให้หนุ่มสาวจากตระกูลสูงศักดิ์ได้พบปะกัน ถึงแม้ข้าจะหมั่นหมายกับชินอ่องแล้ว แต่ได้เท่าจางก็ยังคงมุ่งมั่นที่จะพาเข้ามาร่วมงานนี้เพราะจุดประสงค์ของเขายู่ที่องค์ฮ่องเต้ ข้าไม่ใช่ตัวเลือกที่น่าสนใจของบรรดาแม่สื่อเพราะถูกจับจองไปแล้ว ชื่อของข้าจึงไม่เป็นที่รู้จักมากนัก ยามเข้าไปในงานต้องนั่งแยกชายหญิง ข้าไม่รู้จักใครเลย ได้แต่นั่งเงิบๆ ฟังคนอื่นสนทนา รับรู้ได้ถึงสายตาแสดงความสนใจจากฝั่งตรงข้ามและสายตาริษยาที่จ้องมองมาราวกับจะเผาข้าให้เป็นจุนเสียดังกริชบกระชาบถามว่าข้าเป็นใครดังไปทั่วทั้งสองฝั่ง ถึงข้าจะไม่สนใจ แต่มันนั่งเป็นเป้าสายตาอย่างนี้ก็รู้สึกไม่ดีเหมือนกัน

ได้เท่าจางเป็นขุนนางใหญ่ ที่นั่งของข้าจึงค่อนข้างมาทางด้านหน้า แต่ด้วยฐานะบุตรบุญธรรมจึงอยู่ถัดจากบรรดาคุณหนูสายตรงตระกูลใหญ่ ข้านั่งอึดอึดอยู่ไม่นาน ฮองเต้ ฮองเฮา และไท่เฮาก็เสด็จ หลังจากถวายบังคมและลุกขึ้นแล้ว ฮองเต้ก็เบนสายตามาทางข้า แม้จะแค่แวบเดียวแต่ก็เพียงพอที่จะทำให้ฮองเฮาซึ่งประทับเคียงข้างจับสังเกตได้ ข้ารู้สึกเหมือนมีแสงสังหารณ์ไม่ดีขึ้นมาทันที

การแสดงต่างๆ เริ่มขึ้นพร้อมกับอาหารที่ทยอยเข้ามาวาง ข้าก้มหน้าก้มตากินไม่สนใจใคร ครั้นต่างอิมหนาสำราญ ฮองเต้ก็ยกถ้วยขึ้นจิบกวาดตาไปโดยรอบก่อนเอ่ย

“ปีนี้ได้ยินว่าฮองเฮากำหนดให้บุตรีจากตระกูลต่างๆ ละครเตรียมการแสดงไว้คนละชุดมิใช่หรือ”

“เพคะ พวกนางล้วนเปี่ยมด้วยความสามารถน่าชมเชยนัก หม่อมฉันเห็นเป็นโอกาสดีให้พวกนางแสดงต่อหน้าพระพักตร์ จะได้เป็นกำลังใจให้พวกนางฝึกปรือเพคะ”

ข้าหมวดคิ้ว ใต้เท้าจางไม่ได้บอกข้ามาก่อนให้เตรียมการแสดง บางทีเขาคงจะไม่ได้ข่าว ของเขาคงไม่รู้ว่าจะมาร่วมงานเพราะข้าเป็นคุณหนูที่เพิ่งขึ้นตำแหน่ง อีกทั้งความสัมพันธ์ระหว่างไท่เฮากับของเขาก็ไม่ค่อยดีนัก ไม่แปลกที่ไท่เฮาจะไม่รู้

“อ้อ ข้าได้ยินว่าใต้เท้าจางเพิ่งรับบุตรสาวบุญธรรมหน้าตางดงามนัก เราไม่สู้ให้นางแสดงเป็นคนแรกเล่าเพคะ ถือเป็นโอกาสที่เปิดดวงใจให้คนทั้งหลายได้รู้จัก ฝ่าบาทเห็นเป็นอย่างไรวะคะ”

นั่นไงเล่า ผลลัพธ์ของการชายตาแวบหนึ่งของฮ่องเต้ทำให้ข้าตกที่นั่งลำบาก ของเขาก็หน้าสับสนเสียแล้ว

ฮ่องเต้ดูเหมือนจะรู้เท่าทันเจตนาของของเฮา แต่ไม่สะดวกออกปากปกป้องข้า ไม่อย่างนั้นข้าคงจะโดนของเฮาเพ่งเล็งยิ่งกว่านี้เป็นแน่ เขาจึงปล่อยเลยตามเลย

“เอาสี”

ข้าลุกขึ้นย่อกาย คิดจะบรรเลงพิณสักเพลง

“แม่นางเฝิง บุตรีใต้เท้าเฝิงเจียงเก่งกวางพิณนัก มีสู้ให้นางบรรเลงพิณแล้วให้แม่นางจางรำรำดีหรือไม่ เจ้าว่าอย่างไร” ของเฮาหันมาเอ่ยกับข้า ไม่ว่าใครๆ ก็ดูเจตนาของของเฮาออกว่าใจเหี้ยมดหายามข้า การรำรำมีใช้ศิลปะชั้นสูงอันคุณหนูตระกูลสูงทั้งหลายพึงแสดงต่อหน้าผู้คน แต่ด้วยฐานะของของเฮาหากประสงค์จะกลั่นแกล้งสตรีต่ำศักดิ์ผู้หนึ่ง ใครจะกล้าขัดขวางเล่า แม้แต่ใต้เท้าจางยังมองเมิน ปล่อยให้ข้าเผชิญสถานการณ์ด้วยตนเอง

ข้าจะว่าอย่างไรได้เล่า ได้แต่รับพระเสาวนีย์ เดินออกไปสมทบกับคุณหนูเฝิงผู้หนึ่ง ศิลปะการรำรำนั้นก็ไ้รำเรียนมาอยู่หรอก แต่อยู่ดีๆ ให้มารำรำต่อหน้าธารกำนัลโดยไม่ได้ซักซ้อม ของเฮาไม่คิดว่ามันเกินไปหน่อยหรือ ข้าปรึกษาคุณหนูเฝิงอยู่ครู่หนึ่งถึงบทเพลงที่จะใช้ในการแสดง คุณหนูเฝิงนั่งเตรียมพร้อมบรรเลงพิณ ข้าเดินไปหยุดเบื้องพระพักตร์อย่างสงบใจ ทันทันที่เสียงพิณบรรเลงก็เริ่มขยับกายรำรำตามจังหวะ

โชคตินักที่คุณหนูเฝ้ายังมีมนุษยธรรมอยู่บ้าง นางเล่นเพลงธรรมดาที่ไม่อยากเกินไป ไม่เร็วเกินไป เป็นบทเพลงของวงสันตดุฎที่แผ่วพลิ้วดงามบรรเลงไปได้ครึ่งเพลงก็ได้ยินเสียงขานว่าชินอ่องเสด็จ ข้าร่ายรำต่อไปไม่ได้หยุดจนเห็นเงาร่างของเขาประทับลงบนที่นั่งหัวแถว สายตาของเขาที่จ้องมองมาตุตันจนข้าขวัญผวา ได้แต่กล่ำกลืนร่ายรำต่อไปจนจบเพลง จิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัวจึงไม่ได้สังเกตบรรยากาศรอบข้าง ครั้นเสียงเพลงหยุดลงก็ได้ยินแต่เสียงลมหายใจ

ฮ่องเต้ทอดสายตามองมาอย่างเหม่อลอยราวกับยังไม่ตื่นจากห้วงฝัน ผิงบุรุษก็ได้ยินแต่เสียงทอดถอนใจ น้ำเสียงของไทเฮาดังขึ้นอย่างยินดี

“แม่นางเฝิง แม่นางจาง การแสดงของพวกเจ้าช่างน่าประทับใจนัก”

ฮ่องเต้จึงได้สติ ตรัสชมเชยแล้วพระราชทานสิ่งของให้คุณหนูเฝิงกับข้าเป็นจำนวนเท่ากัน ฮองเฮาสีหน้าบึ้งตึง ได้แต่ตรัสชมพวกข้าไปแค้นๆ ข้ากลับมานั่งประจำที่ แต่ยังคงรู้สึกได้ถึงสายตาร้อนผ่าวที่ตามแผดเผาเข้ามาตลอดตั้งแต่เมื่อครู่

จะเป็นใครไปได้เล่า ถ้าไม่ใช่ชินอ่อง

เขาไม่ได้รับอยู่จนงานเลี้ยงเลิก ทว่าตอนเขากลับ เฝิงซีคนสนิทของเขากลับมาปรากฏกายเบื้องหลังข้าแล้วกระซิบกระซาบเบาๆ

“คุณหนูขอรับ ท่านอ่องให้ข้ามาเชิญท่านไปขึ้นรถม้ากลับด้วยกัน ท่านอ่องจะไปส่งท่านที่จวน เมื่อครู่ข้าได้เรียนให้ใต้เท้าจางทราบแล้ว เชิญคุณหนูจาง”

ข้าเบนสายตาไปทางใต้เท้าจาง เขามองมาอยู่ก่อนแล้ว พอข้าหันไปมองจึงพยักหน้าเบาๆ เป็นเชิงให้ข้าไปได้ ข้าจึงลุกขึ้นเดินตามเฝิงซีไป พอไปถึงรถม้า ชินอ่องคงจะคอยข้าอยู่นานแล้ว ไบหน้าจึงบุตบึง ข้าก้าวขึ้นรถม้าด้วยหัวใจเต้นรัว ไม่กล้าพูดอะไรกับเขาลักค้ำ

ข้านั่งฝั่งตรงข้ามกับเขา พอรถม้าเคลื่อนตัวเขาก็จ้องมองข้าด้วยสายตา

กราดเกรี้ยว แต่ไม่เอ่ยสิ่งใด ข้ารีบหลบสายตา เขาคงโกรธที่ข้าหมั่นหมายกับเขาแล้วแต่ยังจะมางานเลี้ยงหาคู่กระมัง เขาจะมาโทษข้าได้อย่างไร ข้าเป็นเพียงหมากตัวหนึ่งที่ถูกจัดวางไว้ เป็นคนของใครเขาก็รู้ วันนี้ที่ข้ามางานชมบุปผาก็มาตามคำสั่ง ในเมื่อเจ้านายออกคำสั่ง ข้าจะไม่ทำตามได้อย่างไร

ในไม่ช้ารถม้าก็มาถึงจวนตระกูลจาง ซินอ่องลงจากรถม้าพร้อมข้า ไม่ได้กลับไปวังเส้นหยางกงหลังจากมาส่งข้าเรียบร้อยแล้ว เขากลับเดินนำข้าไปห้องรับรองแขกฝั่งติดสวนที่เขาได้พบข้าครั้งแรก ทำตัวราวกับเป็นเจ้าของจวนที่ไม่ปาน เมื่อสาวใช้ยกน้ำชาเข้ามาให้ เขาก็บอกให้พวกนางนำพินออกมาตั้ง

ซินอ่องติดพินด้วยอารมณ์พลุ่งพล่าน ข้านั่งฟังตัวเกร็ง รับรู้ได้ว่าอารมณ์ของเขาไม่ปกตินัก เสียงพินของเขาถาโถมราวกับคลื่นสาด ปังบอกถึงโทษที่ปะทุอยู่ภายใน จบไปเพลงหนึ่งเขาก็เงยหน้าขึ้น

“ร่ายรำให้ข้าดู”

“เพคะ?” ข้าเบิกตามองเขาอย่างประหลาดใจ ไม่แน่ใจว่าตัวเองฟังผิดไปหรือไม่ เขากำลังมองข้าอยู่เงียบๆ ไม่ได้เอ่ยปากอีก ราวกับว่าคำพูดของเขาเมื่อครู่ซัดเจนนิดอยู่แล้ว ข้าไม่อาจบายเบี่ยงจึงจำต้องลุกขึ้นมาจัดแขนเสื้อชุดนี้สำหรับข้าหวังจึ่งร่ายรำเป็นพิเศษ เนื้อผ้าบางเบาพลิ้วไหวทั้งยังยาวลากพื้น จะว่าไปไม่เหมาะกับการร่ายรำมากนัก ข้าลอบถอนใจอย่างเหน็ดเหนื่อย วันนี้มันวันอะไรกัน ทำไมมีแต่คนอยากดูข้าร่ายรำ

เมื่อข้าออกไปยืนร่ายรำเรียบร้อยแล้ว เขาก็ลงมือบรรเลงบทเพลง “กระเรียนสูฟ้า” เสียงพินของเขาหนักแน่นว่าคลุ้มคลั่ง บรรเลงไปได้ครู่หนึ่งก็ทวีความร้อนแรงขึ้นเรื่อยๆ ทั้งคังคั่นและเจิบปวด ทำให้เห็นภาพนกกระเรียนที่ต้องถูกศรนายพราน ข้าเคลื่อนไหวร่างกายตามจังหวะที่เร่าร้อนขึ้นเรื่อยๆ นั้นจนหอบหายใจแข่งขาลัน ขณะที่คิดว่าจะร่ายรำต่อไปไม่ไหว เสียงพินก็นุ่มนวลขึ้น โปร่งเบาราวกับกระเรียนที่พร้อมจะโฉบบินสู่อากาศ ข้าพ่อนลมหายใจแขนหน้า วาดแขนขึ้นสูงตามจังหวะดนตรีที่อ่อนช้อยนั้น เมื่อเสียงพินอันเศร้าสร้อยแผ่วเบาสิ้นสุดลง ข้าก็ทิ้งตัวลงกับพื้นอันเป็นบทสรุปของบทเพลง

นกกระเรียนนี้

ถูกแล้ว มันตาย บทเพลงนี้บรรยายถึงความเจ็บปวดของนกกระเรียนตัวหนึ่งที่ถูกล่าโดยนายพราน มันกระเลื่อกระแสนต้องการจะมีชีวิตรอด ดิ้นรนแม้จะรู้ว่าไม่มีหวัง ท้ายที่สุดแล้วแม้ว่ามันจะตาย แต่ก็ตายในขณะที่โผบินสู่ฟ้า สิ่งสุดท้ายที่มันเห็นคือท้องฟ้ากว้างและอิสรภาพที่รอคอยมันอยู่

ซินอ่องบรรเลงบทเพลงนี้...หรือว่าเขากำลังคิดจะวางมือจากข้า หรือว่าเขาเวทนาข้า ข้าเริ่มสับสนในใจ

เขาลุกขึ้น สวมเท้ามาหยุดอยู่เบื้องหน้าข้าที่ยังคงหมอบพุบอยู่กับพื้น จับร่างที่อ่อนปวกเปียกกรวกับตุ้กตาผ้าของข้าให้ลุกขึ้นยืน การรำยรำชุดนี้ต้องใช้พลังงานอย่างมาก ข้าอ่อนเพลียทั้งร่างกายและจิตใจ ดวงตายังคงเอ๋ไปด้วยน้ำตาจากความสะเทือนอารมณ์ ไซ้...ข้าเข้าใจความรู้สึกของนกกระเรียนตัวนี้ รวมถึงผู้ที่บรรเลงบทเพลงนี้ออกมาด้วย บางครั้งฝันถึงดันไปก็เจ็บปวดยิ่งกว่า ข้าคิดว่าในที่สุดแล้วเขาคงตัดสติใจจะปล่อยมือ ในเมื่อรู้เจตนาของเขาแล้ว ข้าก็งยหน้าสบตาเขาตรงๆ เป็นครั้งแรก

และนั่นเป็นการตัดสติใจที่ผิดมหันต์